Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

KASIM
SAYI: 45
1982
50 TL

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

FAŞİST CUNTA, CELLAT KENAN EVREN'İN CUMHURBAŞKANLIĞINI VE FAŞİST ANAYASASINI KABUL ETTİRDİ!

Referandum öncesinde Cunta, anayasasını kabul ettirmek için büyük bir kampanya başlattı. Bu kampanyanın özünü tehdit, yıldırma baskı ve en aşağılık yalan ve demogoji oluşturuyordu. Bizzat Kenan Evren'in kendisi "size bu anayasaya red oyu verin diyenlere sorun; bu anayasa reddedilirse ne olur?" diyerek, kitleleri açık açık tehdit etmekten çekinmedi. Bütün kitle iletişim araçları kullanılarak bu tehdit çeşitli biçimlerde yürütüldü. Anayasa bir oldu bittiye getirildi. Kitlelerin bu sorun üzerine yeterince eğilmelerine fırsat verilmedi. İşler "rayına" koyuldu. Faşist Cunta kendisi ile anayasasının özdeşleştiğini bildiği için (Anayasalarına "hayır"ın kendilerine 'hayır' demek olduğunu bildiği için) her şeye rağmen anayasayı "kabul" ettirmede kararlıydı. Esasta kitlelerin büyük çoğunluğu red oyu bile verseydi, ilan edilen sonuç yine "EVET" olacaktı. Sunduğumuz belgede bunun en açık kanıtıdır. 1.11.1982 Tarihinde köy ilkokul müdürlerine gönderilen bu yazıda "gönderilen iki adet anayasa kitaplarından birini muhtara imza karşılığı teslim edilmesi, diğerinin ise okul demirbaşına kaydedilmesi" isteniyordu. Yani oylamadan daha bir hafta önce sonucun evet olduğunu resmen açıklamış oluyorlardı. Burada oylamanın ne kadar göstermelik olduğunun en açık ispatıdır.

Bugün burjuva basını hep bir ağızdan şu demogojiyi yapıyor "oylamada dürüst olmayan hiç bir şey olmadı". Bizce de sandık başında belirleyici olabilecek bir hile olmadı. Fakat 'hile'yi sadece oy pusulalarının sandığa atılması ve sonrasında aramak burjuva aldatmacasıdır. Seçim öncesi yürütülen kampanyanızın kendisi 'hile'dir. Bu hile hayır deme özgürlüğünün sözde bile olsa, olmamasında yatmaktadır. Bu hile, köy muhtarlarını toplanarak "köyünüzden red çıkarsa karışmayız" demesinde yatmaktadır. Bu hile en somut olarak, öğretmenlerin anayasaya evet dedirtmek için resmen propaganda yapmalarını "emretmelerinde" yatmaktadır. Anayasaya hayır diyenlerin "vatan hainliği" ile itham edilmesinde yatmaktadır. Kısaca hile, kitlelere uygulanan baskı, tehdit, yalan ve demogojiden ibarettir. Durum böyle olmasına rağmen yine de referandum sırasında belirleyici olmayan "hile"ler de yapılmıştır. Oy pusulalarının koyulduğu zarfların bilinçli olarak ince seçilmesinden dolayı, red oyları rahatlıkla görülebilmiştir. Buda onların "seçimin gizliliği" demogojisinin iflasıdır. Sandıkların başlarına dikilen "sivil zebellah"lar seçmenleri "dikizleyerek", "gizliliğin" ihlalini sürdürmüşlerdir. Red pusulaları bir kaç tane bırakılarak,

ASİL ÇELİK'İN İFLASI, PATRON-AĞA DEVLETİNİN AĞIR SANAYİ DEMOGOJİSİNİN İFLASIDIR!

'Perşembenin gelişi çarşambadan bellidir' derler ya, işte Asil Çelik olaylarını da daha temeli atılırken bu sonuça varacağını ekonomiyi kavrayan bir insan rahatlıkla söyleyebilirdi. Elbette onlar "gelişiyoruz, sanayileşiyoruz, nurlu ufuklara doğru yol alıyoruz"vs. vs... diyeceklerdir. Bunu kanıtlamak içinde daha doğmadan ölen Asil Çelik için bile girişimde bulunacaklardır. Oysa biz kendimizi bildik bileli emperyalist efendiler Türkiye'nin, batının ve Orta-Doğu'nun manavı, kasabı olmasını istemektedirler. Ve sanayileşmesine gerek yoktur demektedirler. Peki neden Asil Çelik'in yaratılmasına izin verdiler? Ve Asil Çelik hangi şartlarda kuruldu.

1970'li yıllarda ağır sanayi kuruyoruz, sanayileşiyoruz, diyen özel sektör bunu kanıtlamak için emperyalistlerin onayıylada Asil Çelik'e evet dediler. Koç grubu ve İş Bankası'nın ona katılımıyla halka açık şirket olarak kurulan Asil Çelik 1979'da üretime geçmesine rağmen üç yıl sonra 1982'de dört milyar sermayesi, on milyar dış borcu ve yıllık bir milyar faiz borcuyla iflasın eşiğine gelmiştir. Kuruluşa katılanları şöyle sıralayabiliriz: Koç grubu % 25, Türkiye İş Bankası % 20, halka ait 6 bin hisse % 12,5, Ticaret Bankası % 10, Sinayi Kalkınma Bankası % 5, Milletlerarası finans kuruluşu % 2,5, Ziraat Bankası % 20 Enka grubu Çetaş'ın % 5 hissesiyle kurulmuştur. Alman teknolojisiyle Thysen Çelik Sanayi tarafından gerçekleştirilmiştir. 1976'da yapılan hesaplarda toplam maliyeti 90 milyon dolar olarak belirlenen Asil Çelik projesi için 60 milyon dolarlık dış borç alınmıştır. Aynı dönemde Japonların elinde Çelik fazlası vardı ve bunu Türkiyeye satmak için teklifte bulunmuşlardı. O günkü dönemde elindeki stoku eritmek ve ihtiyaçlarını gidermek için bu kuruluşa evet diyenler, kısa bir dönem sonra bunun iflas edeceğini bildikleri halde

Devamı Syf. 3'de

red oyu verenler çekimserliğe itilmiştir. Kürdistan'da bu baskı daha açık görülmüştür. Örneğin: küçük bir köye dokuz cemse asker gönderilmiş ve oy pusulasını almaya giden seçmenlerle birlikte içeri girilmiştir. Bingöl ilinin Seter köyü bu uygulamalara maruz kalan yörelerden sadece birisidir. Referandumdan önce köylere operasyonlar düzenlenmiş, köylüler dayaktan geçirilmiş ve "Hayır derseniz görürsünüz gününüzü" şeklinde tehdit edilmişlerdir.

KİTLELERİN BÜYÜK BİR ÇOĞUNLUĞU NEDEN EVET DEDİ?

12 Eylül harekatıyla birlikte Türkiye halkına karşı azgınca yürütülen saldırı, halkı bezginleştirdi. Kitlelerde bu yönetim son bulsun da nasıl son bulursa bulsun eğilimini geliştirdi. Gazetemiz 43. sayısında "Kırk katırmı, kırk satırmı" başlıklı yazısında bunu ortaya koymuştu. Faşist Cuntanın Anayasasının reddedilmesi halinde ne olacağı sorusunu karanlık bırakması ve bunu bir tehdit aracı olarak kullanması bu eğilimi güçlendirdi. Devrimci örgütlenmelerin ve devrimin Cuntaya alternatif olmaması kitlelerde bu eğilimin gelişmesinde çok önemli bir rol oynadı. Bu eğilim anayasa karşı olan büyük bir çoğunluğun evet demesine yol açtı. Burjuva basında elinde geldiğince bu eğilimi desteklemekten geri durmadı.

Faşist Cunta referandum öncesinde Anayasaya Red oyu verenlerin tek tek tespit edilip cezalandıracaklarını alttan alta yaydı. Kendilerini güvencesiz gören ve red eğilimi biraz zayıf olan seçmen kitlesinin bir bölümü bu tehditten dolayı korktukları için "Evet" dediler.

Faşist cunta kurulduğundanbu güne değin sürekli kitlelerin can güvenliği talebine sahip " çıktı ".12 Eylül öncesi mezhep çatışmalarının yaygın olduğu, devrimci örgütlerinde aralarındaki çelişkilerin sert olduğu ve politikalarının zorbalık eğilimi taşıdığı (buna örnek Urfa'dan) illerdeki sonuçlar göz önüne alınırsa, Cuntanın can güvenliği talebine sahip çıkma yalanının, evet demede nasıl önemli bir rol oynadığı rahatlıkla görülebilir. Bu da devrimci örgütleri 12 Eylül öncesi izledikleri kitle çizgisini gözden geçirmek görevi ile karşı karşıya bırakmıştır.

12 Eylül "sınavından" başarısız not alan Türkiye devrimci hareketinin, alternatif olamaması kitlelerin "birleşin" talebinin yerine getirilmemesi, bunun sonucu olarak kitlelerde yaygınlaşan ve çok önemli boyutlara ulaşan güvensizlik, evet oranının yüksek olmasında çok önemli bir rol oynadı.

Devrimci örgütler aralarında bir ittifak kurarak "Faşist Cuntaya ve onun anayasasına hayır"kampanyasını daha güçlü ve örgütlü yürütemediler. Bu anlamdaki örgütsüzlük ise devrimcilerin seslerini yeterince duyurmalarını engelledi. Böyle örgütlü bir ses hayır deme eğilimini güçlendirecekti. Kitleleri sarsmaya hizmet edecekti. Bunun olmayışı'da evet oylarının fazlalığında rol oynadı.

Sonuç olarak devrimci durumun düzeyi yukarda saydığımız nedenle ve bunların faşist Cuntanın baskı ve tehditleri anayasanın evet oyu almasında belirleyici rol oynadı.

REFERANDUM SONUÇLARI CUNTANIN KİTLE TABANININ GENİŞ OLDUĞUNU GÖSTERMEZ

Referandum sonuçlarının açıklanmasından sonra bütün burjuva basın hep bir ağızdan Cuntanın büyük kitle tabanına sahip olduğu yaygarasını ayyuka çıkardı. Artık "anayasa tartışması bitmiştir. Yeni bir dönem başlıyor" diyerek, kitlelerin bu faşist anayasayla gaspedilmeleri yasallaştırılan bir dizi ekonomik-demokratik ve sosyal hak talebine sahip çıkmak ve onları yeniden kazanmak için mücadele etmek eğilimlerini kösteklemeye çalışıyordu.

Yukarda saydığımız nedenler kitlelerin kendi bilinçli istemlerinin sonucu olarak anayasaya evet demediğini ortaya koyuyor. Ve bu gerçeklerde gösteriyorki, anayasaya evet diyen kitlelerin büyük bir çoğunluğunun evet'inin bir "zorunluluk" sonucu olduğudur. Bu da anayasaya evet diyen kitlelerin Cuntaya evet demediklerini gösterir. Faşist Cunta %91,5 oranındaki "evet" ini kitlelerin gözüne sokarak bunu bir yılgınlaştırma malzemesi olarak kullanmaya çalışıyor. 61 Anayasasından sonraki durum göz önüne alınırsa, bu rakamlar kitlelerin siyasi eğilimlerini belirlemediğini açıkça görülebilir. (Kendisinin DP'nin devamı olduğunu söyleyen AP 61 anayasasına karşı olduğunu açık açık ilan ettiği halde, anayasaya evet diyen oy oranına yakın bir oy alarak iktidara gelmişti).

Bundan dolayı referandum sonuçlarının faşist cunta tarafından kendilerinin kitle destekleri olduğu şeklindeki faydalanma propagandasına karşı bugün özel bir önem kazanmıştır.

PARTİMİZ REFERANDUM ORUNUNDA HATALAR YAPTI.

Okuyucunun hatırlayacağı gibi gaztemiz 42. sayısında referandum sorununda doğru tavrın "boykot" olduğunu ilan etmişti Daha sonra çıkarılan özel sayı'da da bu tavır devam ettirildi. Fakat referanduma kısa bir süre kala dağıtılan bir bildiri "katılıp hayır deme"nin doğru olacağını duyurdu. Tavır değişikliği iş işten geçtikten sonra olduğu için propaganda anlamında işe yaramadı, denilebilir. Ama dürüstlüğü kendine ilke edinen Partimiz ve onun yayın organı olan gazetemiz hatanın görüldüğü anda terkedilmesi gerektiğinden hareketle geçte olsa doğru tavrı koyabildi.

Boykot taktiği hatalıydı; Çünkü kitlelerin eğilimine uymuyordu, onun çok ilerisindeydi. Aynı zamanda devrimci durumla'da uygunluk göstermiyordu. Gaztemiz 42. sayısında kitlelerin durumunu doğru değerlendirdi. Boykot eğilimimizin doğru olmadığı yazının kendi içerisinde rahatlıkla anlaşılabilir. Boykot taktiğine götüren etken, referandumun meşru olmayacağıydı. Fakat bu taktiğin saptanmasında belirleyici etken olmaz. Katılıp hayır diyerek'de referandumun meşru olmadığı propagandası yapılabilirdi. Bu neden subjektiftir. Halbuki taktikler esas olarak objektif duruma göre belirlenir.Buda kitlelerin durumudur, ruh halidir, tasvibidir. "Kırk katırmı Kırk satırmı" yazısı bu nedenlerden dolayı içinde bir ikilim taşıyordu. Boykot sonucu anlatılan durumun yanında iğreti duruyordu. Tespit edilen yanlış taktikten dolayı, kitlelere yeterince propaganda yapılmadı, ve onlarla birleşilemedi.

Partimiz referandum sorununun önemini başında yeterince kavrayamadı. Bu da sorunu yüzeysel bir bakışa ve sonuçta yanlış taktiğe götürdü. Uzun vadeli bir propagandayı engelledi.

Partimiz anayasaya karşı olan görüşlerle bu temelde merkezi düzeyde ilişkiler geliştirmeli ve onlarla çeşitli birlikler oluşturmalıydı. Bu, hayır eylemini önemli ölçüde güçlendirecekti. Aynı zamanda, bu birlik, cuntanın karşısında örgütlü bir güç görmesine ve adımlarını ona göre atmasına neden olabilirdi.

Anayasa "tartışması" bitmedi. Tam tersine önümüzdeki günler, siyasi ortamın daha da canlanacağı günlerdir. Faşist anayasaya karşı mücadele, "sivil" görünüm kazanmaya çalışan Faşist cuntaya karşı mücadele ile birleşerek devam edecektir.

Aynı zamanda faşist anayasanın kabul edilerek yürürlüğe konması, önümüze yeni görevler koyuyor. Bu görevleri önümüzdeki sayıda ele alacağız. Aynı zamanda çeşitli siyasi örgütlerin referandum konusundaki tutumlarınada değineceğiz.

Devamı Syf. 18'de

ASİL ÇELİK'İN İFLASI.....

Baştarafı Syf. 1'de

buna izin verdiler. Türkiye'nin milyarlarca liralık mali külfete girmesi emperyalistlerin daha çok işine gelmektedir. Çünkü denize düşen yılana sarılır' misali, Türkiye ekonomisi battıkça daha da çok bağımlı hale gelecek ve onlardan bu verimli pazarda istedikleri gibi at oynatacaklardır.

Asil Çelik'ın iflasındaki gerçekleri gözardı etmek isteyen hakim sınıf klikleri çeşitli yorumlar yapmaktadırlar. Bu bunalımdan aslan payı alarak kurtulan Koç grubu, durumu şöyle izah etmektedir. "Asil çelik olayının meydana gelmesinin nedeni kur garantisinin kaldırılmasıdır" Bu durumda tesisin maliyeti 1,5 milyardan 13 milyara yükselmiştir." Bu iddiada bulunan, iflasın eşiğine gelmiş Koç grubunun hisse senetlerini devlet alacak ve yerine % 30 net faizli devlet tahvili verecektir. Böylece Koç grubu iflastan kurtulacak, ayrıca da brüt % 55'e varan faiz geliride sağlanmış olacaktır. Tabiki bütün suçu kur garantisine bağlamak onların oldukça işine gelmektedir.

İkinci bir hakim sınıf kliği vardırki, onlarda başından beri 24 Ocak kararlarına karşı çıkmaktadırlar. Tabiiki bu karşı çıkışın nedeni, halka yapılan baskı, zulmün ve gün geçtikçe yoksullaşmalarına engel olmak için değil. Bunun nedeni ekonomik ve siyasi alanda kendilerine havlama imkanı tanınsın diyedir. Onlar Asil Çelik'in iflasının nedenini devletçiliğe dayanmadığı için bu sonuca varıldığını, aynı tasarıyı Makine Kimya Endüstrisi (MKE) ele alsaydı bu sonuca varılmayacağını söylemektedirler.

Elbetteki bu iki görüşte olayın gerçek niteliğini gizlemektedir. Ne kur garantisi devam etseydi, ne de aynı tesisi devlet ele alsaydı sonuç şimdikinden farklı olmayacaktı. Çünkü olayın arkasında Türkiyenin sosyo-ekonomik yapısıve emperyalizme göbeğinden bağımlılığı yatmaktadır. Emperyalizmin doğası gereği daha çok sömürebilmek için bağımlılığı altında olan ülkelerin sanayileşmesini elinden geldiğince engeller. Çünkü makinalaşma; artı-değer ve kârın düşmesinde neden olmaktadır. Artı-değer ve kârı yaratan, değişen sermaye yani emek olduğu için değişen sermaye, değişmeyen sermayeye (makine, techizat, hammaddesi vs.) nazaran ne kadar yüksek olursa, kâr oranı o kadar yüksek olmaktadır. İşte emperyalistlerin içine düştüğü bunalımın asıl kaynağı burada yatmaktadır. Çünkü o, makinalaştıkça insan emeğine olan ihtiyacı azalmakta ve böylece de elde edilen artı-değer oranı düşmektedir. Bu bunalımdan kurtulmak içinde, sömürü oranını arttırmakta ve yeni pazar alanları aramaktadır. Çünkü emeğin yoğunlaşması ve teknoloji sonucu meydana gelen üretim fazlalığının eritilmesi zorunluluk haline gelir. Buna bir de ülkede makinalaşmadan dolayı meydana gelen işsizlik nedeniyle talep yetersizliği ve plansız üretim eklenince üretilen ürünler dağ gibi yığılmaktadır. Bu fazlalıkların eritilebilmesi de ancak tarıma mahkum edilmiş pazarlar vasıtası ile mümkün olmaktadır. Bu bunalım had safhaya varınca da emperyalist savaş kaçınılmaz hale gelir. Emperyalizme bağımlı ülkelerde kapitalizmi zorunlu olarak belli ölçülerde geliştirmesine rağmen asıl amacı gerici üretim ilişkilerini ayakta tutmak ve kapitalist gelişmeye engel olmaktır.

Emperyalizmin en belirleyici özelliklerinden biri olan sermaye ihracı, ihraç edilen ülkelere mali, iktisadi, siyasi, askeri ve kültürel yönden egemenliği altına almaktadır. (Yani sömürgecilik olgusu.) Borç olarak verilen sermayenin sömürü oranı, aracı-tefeciler aracılığıyla daha yoğun olduğu için emperyalizmin, yatırım sermayesi yerine borç niteliğinde sermaye vermekte ve ülkeyi tefeci-tüccar sermayesi ağına alarak sömürüsünü de azamileştirmektedir. Marks'ın da dediği gibi, bir ülkede tefeci-tüccar sermayesi ne kadar etkinse kapitalizm o kadar geridir. Kapitalizmin geri olmasıda emperyalistlerin işine o kadarçokgelmektedir, ve ülkemize gelen sermayelerin niteliğine bakarsak, asıl ağırlığın borç sermayesine verildiği ve hiç bir sanayi yatırımı niteliği taşımayan kredi Turizm vs... alanında olduğu açıkça görülmektedir. Uluslararası modern tefecilik görevini üstelenen Dünya Bankası, İMF vb. kuruluşlar bunun bir göstergesidir. Emperyalizmin rantiye ve kupon keserek yaşama niteliği buradan gelmektedir. Onlar Türkiye'nin çiftçiliğe, çobanlığa mahkum olmasını istedikleri halde, tarımda makinalaşmayı engellemektedirler. Çünkü ne kadar çok insan emeği kullanılırsa, sömürü ve kâr oranı o kadar çok olacaktır.

Hastalıklı doğan "dev"e bir de talep yetersizliği eklenince ömrü daha da kısaoldu. 24 Ocak Kararlarıyla piyasada meydana gelen aşırı durgunluk ve alım gücünün yetersizliği iç talebi iyice kıstı. Dışa olan ihracatta emperyalist efendilerin iznine bağlı olduğu için alabildiğine düşük kapasite ile çalışma, bu çöküntüyü hızlandırdı. 24 Ocak Kararlarının baş ilkelerinden biri olan "sürekli devalüasyon" ise yalnız Asil Çelik'in değil, Türk ekonomisinin bunalımını derinleştirdi. Ve Kafaoğlu bu politikanın özüne dokunmayacağını söyleyerek bu bunalımın daha da derinleşmesine yeşil ışık yakmaktadır.

Tüm bu olgular göstermektedir ki, Türkiye'nin gerçekten sanayileşmesi ancak emperyalizme bağımlılıktan kurtulmakla mümkündür. Bu da ancak proleterya diktatörlüğü altında Demokratik Halk Devrimi ve onu takip eden Sosyalist Devrimle mümkündür.

Şimdi gelelim devletin Asil Çelik'e yardım elini uzatması meselesine; acaba Türkiye de iflasta olan sadece Asil Çelik midir? Her fırsatta kârsız KİT'leri eleştirenler, şimdi Asil Çelik'in KİT olmasını neden istemektedirler?

Asil Çelik dışında bir çok büyük kuruluşunda iflasın eşiğinde bulunduğu hepimizce malumdur. Bu kuruluşu kurtarma gayretinin arkasındaki gerçek; 24 Ocak Kararlarının bir sonucu ve bugünkü CUNTA'nın ekonomik politikasından kaynaklanmaktadır. Çünkü Türkiye'nin içinde bulunduğu siyasi ve ekonomik kriz, hakim sınıfları hep birden doyurma olanağı vermemektedir. Onun için, bugün hakim olan ABD'ci kesimin çıkarlarının korunması bu sonucu doğurmaktadır. Tabii ki bu durum diğer kesimlerin hiç de hoşuna gitmemekte ve Mehmet Yazar şöyle beyanat vermektedir. "Bu olayı özel kesim olarak içimize sindirmemiz bizden beklenmemelidir."Sabancı ise şöyle demektedir. "Firma bazında çözüm aramak, sektörleri ve milleti birbirine düşürücü etki yapar".

Bırakalım it itle dalaşsın bizler bu dalaşmadan faydalanırız. Ama asıl önemli olan Asil Çelik'in yoksul halkımız için sonuç doğurduğu meselesidir. Yeni doğan bebekler dahil, Asil Çelik için herkesin cebinden 500 TL çıkacak ve vatandaş her yıl bir bu kadar daha ödeme yapmak zorunda kalacaktır, devlet Asil Çelik için bütçeden 22,5 milyar TL ödenek ayıracaktır. Oysa bu faşist devletin üreticiye, işçiye 65 milyar borcu vardır. Ve onlar halkımızın parasını gasp ederek özel sektörü kurtarmaya çalışıyorlar. Büyük bir demogoji ile de utanmadan yalan söyleyerek şöyle demektedirler. "Asil Çelik'i kurtarmasaydık yüzlerce işçi işsiz kalacaktı." Ne babacan tavır!!! Sözüm ona orada çalışan işçileri işsiz bırakmak istemeyen bu Hitler taslağı faşist cunta, her gün yüzlerce işçinin işten çıkartılması için kararnameler çıkartmakta ve işçileri işten atan patronların sırtını sıvazlamaktadır. Gerekçe olarak da, işçi fazlalığı maliyetleri arttırarak enflasyona neden oluyor demektedirler. Enflasyonu durdurma adına, vahşi sömürü ve zorbalıklarını arttıran cunta (enflasyonu azaltmadıkları, doların 180 TL'na çıkmasında somut olarak kendini göstermektedir.)

Acaba Asil Çelik için vereceği 22,5 milyar lirayı nereden bulacaktır. Bunun için de iki şık vardır. Birincisi resmi kalpazanlık yaparak karşılıksız para basmak, ikincisi de hayat pahalılığı ve aşırı vergi yükü ile halkımızın sırtından zorla para gaspederek mümkün olacaktır. Ve tabii ki bunu da hiç düşünmeye gerek olmadan aşırı bir enflasyon olduğunu söylemek mümkündür. Ülkemizde bu iki kırbaç herzaman atbaşı gitmiştir.

Acaba iflasın eşiğine gelmiş öbür kuruluşlarda işçi çalışıyormu? Devletin iğrenç politikası sonucu, soyulup soğana çevrilen bankerzadeler şöyle yakınmaktadırlar. "Devlet hep Koç'un, Asil Çelik'ine, Güney Sanayine mi milyarları okutacak? Birazda bizim gibileri görsün." Evet bankerzade kardeş; onlar elbette sizleri görüyorlar!! Her gün çıkarttıkları kararnamelerle sizlerle alay ederek görüyorlar. Onlar şimdiye kadar bu konuda hiç bir somut çözüm getirmediler, getirmeyecekler de. Eğer kısmet olur da anaparanızı alırsanız, o zaman da göreceksiniz ki enflasyon paranızın değerini kuşa çevirmiştir. 'Bir musubet bin nasihattan iyidir' derler ya! İşte bankerler olayı da bizlerin bu devletin gerçek yapısı ve yüzünü görmemiz için uygulanan onlarca sahtekârlık ve zorbalık yönlerinden sadece birisidir. Onlar engerekler, onlar çiyanlardır. Onlar aşımıza ekmeğimize göz koyanlardır. Dertlerin çözümünü ondan bekleme. Çözüm ellerimizle, bizim gücümüzle gelecektir.

Ülkemizde Asil Çelik vb. olaylar yaşanırken İstanbul'un en lüks otellerinde toplanan ABD'ci sanayiciler ve bankalar, uzun süren bir eğlenceden, bir gecelik masrafları milyonları bulan, onları memnun etmek için her türlü yaltaklanmayı yapanlar, kadınların göbeğinde şarap içirerek gönüllerini kazanmak isteyen emperyalist uşakları, nihayet aynı plağın döndüğünü görünce bozuldular. Onlar bırakın sanayileşmeyi önermeyi, kredi vermekte bile zorluk çıkarttılar. Çünkü verilen kredilerin geriye dönmeme tehlikesi vardı.

Böylece emperyalist uşakları süklüm püklüm yerlerine oturarak bir daha ki sefere umut bağladılar. Ve o dönem plakda ünlü bankacı Rodney Wagner diğerlerininde sözcülüğünü yaparak şöyle dedi: "Bir zamanlar batının manavı kasabı olmayız diyen Türkler (yanılıyor, oysa emperyalist uşakları komprador burjuva ve toprak ağaları bu görevi her zaman isteyerek yüklenmişlerdir) Bu anlayışları yüzünden çok zaman kaybetmişlerdir. Türkiye kaybedilen bu zamanı telafi etmek için tarım alanında yoğun bir yatırım politikası izlemek zorundadır. vs. vs.." dedi.

Tarımı sanayileştirmeden tarımsal üretimi arttırmanın mümkün olmadığını Türkiye artık bütün çıplaklığıyla yaşamış ve görmüştür. Yani ülkemiz bugün layıkıyla çiftçi ve çoban bile alamamaktadır. Her yılki rekolte bunun göstergesidir.

■■■■■■■■■■■■■■■■

FİLİSTİN DEVRİMİ YENİ BİR AŞAMADA !

ABD emperyalizminin desteğindeki İsrail militarizminin Lübnan'ı işgal ve Beyrut'a girerek Filistin'li gerilları Lübnan'dan silah zoru ile çıkartmalarıyla birlikte Filistin devrimi yeni bir aşamaya girdi!

Uzun yıllardan beri topraklarından kovulan ezilen Filistin ulusu yeniden varoluşun mücadelesini vermektedir. Filistin'liler bu mücadelelerinde çok acılar çekti ve bir çok kez acımasızca soykırımından geçirildi.

Emperyalizm ve gericiliğin çıkarlarının korunması aldatmacaları altında pazarlıklarla nüfuz alanlarının perde arkasında paylaşıldığı, karışmazlık palavraları altında, Lübnan'a açıktan yapılan müdahale ve işgali ile birlikte dünyanın gözleri önünde ezilen Filistin ulusu soykırımdan geçirilmektedir. Dahası bazıları tarafından el altından satılan Filistin ulusu ve Filistin devrimine sahte gözyaşları dökülmektedir.

Sabra ve Şatilla kamplarında her cins ve yaştan Filistin'linin acımasızca yok edilmesinin sorumluları; Falanjistler, siyonist İsrail ve onlara güç ve destek veren ABD emperyalistleri, Arap gericiliği ve Filistin devrimini ABD emperyalistlerine satan Rus sosyal emperyalistleridir.

Ama Filistin devrimini uluslararası emperyalizm ve gericiliğin entrika ve oyunları, kitle katliamları yok edemeyecektir. Çünkü Filistin ulusu bağımsız Filistin devletini kurmada sonuna kadar kararlıdır. Ve bu kararlılığını hiç bir zaman yitirmeyecektir. Ayrıca savaşımda oldukça zengin deneyimler kazanmış ve nice acılar pahasına davasını dünya kamuoyuna mal edebilmesini bilmiş ve haklı olarak dünya halklarının desteğini kazanabilmiştir? Kuşkusuz sonuçta kazanacak olanda yiğit Filistin halkı olacaktır.

Filistin 400 yıl Osmanlı imparatorluğunun eğemenliği altında kaldı. Birinci emperyalist paylaşım savaşında İngiliz emperyalizminin denetimine geçti. İkinci emperyalist paylaşım savaşı öncesinde ise Filistin'deki Yahudiler terör çeteleri oluşturarak Filistin'lilere ve Filistin köylerine baskınlar düzenlemeye başladılar. Dünyanın diğer ülkelerindeki Yahudiler ise akın akın Filistin'e gelerek yerleştiler. Ayrıca diğer ülkelerdeki Yahudiler gelenlerle birlikte Filistin de toprak satın alarak oraya yerleştiler. Siyonist terör de bu olguyu hızlandırdı. Çünki siyonist terör karşısında gerileyen Filistin'liler, yurtlarından zorla çıkarıldılar. İkinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında değişik ülkelerde özellikle Hitler Almanya'sında Yahudi'lere yapılan soykırım ve bu soykarımın dünya kamuoyunda oluşturduğu tepkiyi siyonist amaçlar için kullanan Yahudiler, Filistin'de bir İsrail devleti kurulması için yoğun propaganda ve kampanya geliştirdiler.

Paylaşım savaşı sonrası 1948 yılında birleşmiş milletlerin aldığı bir kararla Filistin'de Filistin ulusunun hakları ayaklar altına alarak yapay İsrail devleti kurdu. O dönemden beri siyonist İsrail devleti Orta-Doğu'da ABD emperyalistlerinin çıkarlarının koruyucusu ve onun bölgedeki içeri karakolu durumundadır.

İsrail devletinin kurulmasından sonra da Filistinli'lere yönelik saldırılar ve katliamlar devam etti. Kitle halinde yurtlarından çıkarılmaları sürdürüldü.

ABD emperyalistlerinin bölgedeki çıkarlarının koruyucusu İsrail militarizminin desteğinde saldırılar sonucu müteaddit defalar ortaya çıkan Arap İsrail savaşlarında Filistin'in hemen tümünü, Batı Şeria, Gazze, Golan tepeleri, Sina vb. işgal edildi. Daha sonra işgal altındaki Kudüs'ün ilhak edilişi açıklanarak başkent olduğu ilan edildi.

Topraklarından zorla kovulan Filistinli'ler değişik Arap ülkelerine dağıldılar. Ve bu ülkelerde mülteci olarak yaşamaya başladılar. Katliam ve sürgünlerden sonra esasını Filistin'in dışında olmak üzere örgütlenmeye ve yurtlarına yeniden dönebilmek, bağımsız Filistin devletini kurabilmek için mücadeleye atıldılar.

Bunun sonucu olarak bir çok Filistin örgütü ortaya çıktı. Bu örgütlenmelerin hemen tümü İsrail devletinin ortadan kaldırılması, Filistinli'lerin yurtlarına dönmesi ve bağımsız Filistin devletinin kurulması görevlerini önlerine koydular. Ancak bu örgütlenmeler içerisinde sözde bağımsız Filistin devletini savunan ihanetçi grup ve akımlarda vardı.

Daha sonra bir çok grubun bir araya gelmesiyle FKÖ oluşturuldu. Ve

başkanlığına da Yaser Arafat getirildi.

FKÖ gerek işgal altındaki topraklarda, İsrail'de ve gerekse de dışarıda bir dizi eylem geliştirdi. Askeri alanda önemli başarılar elde edilirken, diplomatik alanda da büyük zaferler kazanıldı.

FKÖ her açıdan, askeri, siyasi, ekonomik, diplomatik vb. bir güç ve devletsiz bir devlet görünümüne büründü. Ancak daha sonra gelişmelerini esas olarak sözde Filistin devrimine destekçi görünen Rus sosyal-emperyalistleri ve gerici Arap yönetimlerine dayandırıldığında devrimi daha ileriye götüremedi.

Filistin ulusunun düşmanları yalnızca ABD emperyalistleri ve onların kuklası İsrail siyonistleri değildir. Bölge içerisinde çıkar ve rekabet için dalaşan ABD emperyalistleri, Rus sosyal-emperyalistleri ile İsrail ve bu iki en büyük emperyalist devletin uşaklığını üstlenmiş bulunan bölgedeki Arap ve Arap olmayan karşı-devrimci yönetimlerin bütünü Filistin ulusunun ve devriminin düşmanlarıdır.

ABD emperyalistleri ve siyonist İsrail'in dışında ara destekçi görünen güçlerin, çıkarlarına ters düştüklerinde bu güçler tarafından da hedef olmakta ve acımasızca yok edilmektedirler. Mesela; 1970 yılında Filistin'liler, Ürdün Kralı Hüseyin'e karşı düzenlenen bir darbe girişimine adları karıştığı gerekçesi ile katliamdan geçirildiler. Ve Ürdünden çıkarıldılar.

Lübnan'da Filistin'lilerle birlikte Lübnan'daki müslüman solcu güçlerin ABD emperyalistleri ve İsrail destekçisi Hristiyan Flanjistlerle olan çatışmalarda Lübnan'lı devrimci güçler ve Filistin'lilerin tam da üstünlük sağlamaya başladıkları bir sırada Rus sosyal-emperyalistleri ile çok yakın ilişkiler içerisinde bulunan Hafız Esad'ın Suriye'si ve onun ordusu Lübnan'a girerek Falanjistlerle birlikte devrimci güçlere ve Filistin'lilere karşı saldırıya geçti. Bu saldırıda Filistin'lilere ve Lübnan'la devrimci güçlere darbe vurulurken; aynı zamanda onların desteğinde Falanjistlerce Filistin ulusunun katliamdan geçirilmesine ve onlar üzerinde üstünlük sağlamasına neden oldu. Destanlaşan Tel Zaatar direnişi ve arkasından gelen katliamda bu dönemde doğdu.

Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler içine düştükleri ekonomik çıkmazdan kurtulmanın yolunu yeni bir dünya savaşında aramaktadırlar. Bu nedenle barış palavraları, nükleer silahların sınırlandırılması vb. gürültülerinin arkasında durmaksızın silah stoklarını arttırmakta ve silahlanma yarışını hızlandırmaktadırlar.

Sosyal haklar kısıtlanırken, askeri harcamalar arttırılmakta, sanayi, silah sanayiine dönüştürülmektedir. Ve milyonlarca değer bu alanda harcanmaktadır. İç faşistleştirme tırmandırılıp, cephe gerileri sağlama alınmaya çalışılırken, dünyanın her yerine burunlarını sokmakta; müdahale, işgal, tehdit, santaj, provakasyon ve kuklaları vasıtalarıyla askeri darbeler düzenlemekte ve bir dünya savaşının gelişmesini sağlayacak olan yerel ve giderek bölgesel savaşları kışkırtmakta, hazırlanmaktadır. Yeni bir dünya savaşının hazırlanmasının itici bir neden oluşturduğu nüfuz alanlarının arttırılması ve stratejik yerlerin ele geçirilebilmesi için yoğun olarak rekabet etmekte sürtüşmekte ve perde arkasında pazarlar paylaşılmaktadır. Emperyalistler, özellikle iki en büyük emperyalist devlet ABD ve Rus sosyal-emperyalistleri arasındaki rekabet Asya, Afrika ve Latin Amerika'da yoğunlaşmaktadır. Ayrıca bu rekabet ve çatışmada Orta Doğu odak noktayı oluşturmaktadır.

Çünkü Orta-Doğu ham petrolün yatağıdır. Ve dünyada çıkartılan tüm petrolün % 40'ı bu bölgeden çıkartılmaktadır. Emperyalist petrol tekelleri bundan aşırı kâr elde etmektedirler. Kuşkusuz petrolün önemi bu kadar değildir. Savaşa katılan güçlerin savaşı sürdürebilmeleri için petrol kaynaklarının olması zorunludur. Petrolün dışında Orta-Doğu gerek karadan ve gerekse denizden Avrupa ile Asya arasında bir köprü başı durumundadır. Avrupa'dan Asya'ya deniz yolu ile kanal bölgesinden Hint okyanusu yolu ile geçmek mümkündür. Süveyş kanalı kullanılmazsa, ümit burnunu dolaşmak gereklidir. Bu da çok uzun bir yoldur.

Buradan geçişte ise Türkiye bir numaralı öneme sahiptir. Ayrıca Batı için ülkemizin Rusya ile kısa olmayan bir sınıra sahip olması nedeniyle daha da bir önem kazanmaktadır.

Bu nedenlerle ülkemizin içinde yer aldığı Orta-Doğu petrol bölgesi ve önemli stratejik bir konumda bulunması nedeni ile emperyalistler, özellikle iki en büyük emperyalist devlet ABD ile RSE arasındaki rekabet, dalaşmada odak durumunda bulunmaktadır. Çünkü bu bölge üzerinde etkilerini ve nüfuzlarını arttırabilecek olan emperyalist kamplaşma, çıkacak olan muhtemel bir savaşta da, zafer için elverişli bir konumda bulunacaktır. Rekabette, bölgenin önemini arttıran bu nedenlerdir.

Bir yanı ile Hint okyanusuna açılan, Hindistan Rus sosyal-emperyalistlerinin müttefiki durumundadır. "Askeri darbe ile sosyalist devrimin yapıldığı! ve de batı yanlısı karşı-devrimci güçlerin! direnişlerinin kırılabilmesi için onbinlerce Rus askeri Afganistan'da bulunmaktadır! Bu iki ülkede körfez bölgesi için atlama tahtası olabilir. Ayrıca belirttiğimiz gibi Hindistan'ın okyanusa açıldığı için ayrı bir önemi vardır.

Uzun yıllar ABD emperyalistlerinin bu bölgedeki çıkarlarının önemli bir koruyucusu olan İran Şah yönetimi 1979 yılındaki şanlı Halk Ayaklanması ile yerle bir edildi. Faşist Şah İran'ı terk etmek zorunda kaldı. Bugünkü dinci yönetim gerici, karşı-devrimci bir konumda bulunmasına rağmen, yiğit İran halklarının güçlü anti-Amerikan'cı duygularından ötürü ABD emperyalistleri ile kısa dönem içerisinde iyi ilişkiler kurabilmesi mümkün değildir. Bu günkü yönetim hala "Ne doğu ne batı İran'lıyız, İran 'lı" demelerine ve iki en büyük emperyalist devleti de teşhir etmeye çalışmalarına rağmen kuşku götürmez bir biçimde RSE 'ne umut vermektedir.

Önemli ekonomik ve askeri potansiyele sahip olan İran'ın, RSE'nin kesin denetimine girmesi bölge üzerindeki rekabette ona önemli bir üstünlük sağlayacaktır. Çünkü ayrıca bir yanıyla İran, körfeze açılmakta ve körfezin giriş kısmı olan Hürmüz boğazında deniz sahalığına sahip olduğundan körfeze girmek için İran'a ait deniz sularından geçmek gerekmektedir. Bölgedeki çıkartılan petrolün önemli bir bölümü de körfezden taşınmaktadır. ABD emperyalistlerini en çok tedirgin eden de bu nedenlerdir. RSE'nin Hindistan'la iyi ilişkiler içerisinde bulunması, Afganistan'ı yutmasının arkasından İran'ı ele geçirmesi durumunda Hint okyanusu ve körfezin doğusunda kesin üstünlük sağlayacaktır. Bölgenin diğer yörelerinde önemli oranda gerileyen RSE belirtilen alanda ne pahasına olursa olsun güç oluşturmaya çalışmaktadır.

Nitekim belirttiğimiz alanda o, Mısır, Somali ve Sudan'ı ABD emperyalistlerine kaptırmıştır. Irak'ın durumu sallantılıdır. Libya ise yeni arayışlar içindedir. Burada ayrıca askeri darbeli "Marksist Etopya"! bulunmaktadır. Burada da sosyal-faşist ulusal baskıcı yönetime karşı ulusal kurtuluşçu hareketler, karşı-devrimci yönetimi tehdit edecek boyuttadır. Ayrıca çoğrafi, ekonomik, askeri vb. açılardan Arap dünyasında ve bölge üzerinde önemli bir rol oynayabilecek durumda değildir. Suriye üzerindeki nüfuz dışında bir de yarım adanın ucunda tek gücü olmayan Güney Yemen bulunmaktadır.

RSE bu alanda kısa bir sürede önemli gelişme sağlayamayacaklarından, belirttiğimiz gibi körfezin doğusuna oynamaktadırlar. İşte Filistin ulusunu ve Filistin devrimini ABD emperyalistlerinin uşaklığını üstlenmiş

olan yönetimler iktidarda bulunmaktadırlar. Yani bu ülkeler ülkemiz de dahil kesin ABD emperyalistlerinin nüfuz alanlarını oluşturmaktadır.

ABD emperyalistleri bölgede RSE'nin etkilerini kırmak ya da geriletip zayıflatabilmek için her yola başvurmaktadır. Ayrıca bölgede gelecekte muhtemel aleyhine ortaya çıkabilecek olan gelişmeleri geri itebilmek için anında müdahale edebilmesi açısından "çevik kuvvet" oluşturmaya çalışmaktadır. Çevik kuvvet için ülkemize de görev yüklenmekte, bunda Amerikancı faşist cunta gönüllü görülmektedir.

Amerikan emperyalistleri Suudi Arabistan, Mısır, İsrail, ve Türkiye'den oluşan bölgesel bir pakt örgütlemeye çalışmaktadır. Bunun gerçeğe dönüşebilmesi içinde öncelikle en az gerici Arap yönetimlerini doğuracak bir biçimde Filistin sorununun bu günkü durumu böyle bir anlaşmanın önünde engel oluşturmaktadır. Suudi Arabistan ne kadar güçlü olsa da katılması durumunda, Arap dünyasından tecrit olmaktan kurtulamaz. Zira, Türkiye'nin AET ile ilişkileri iyi değildir. Daha önce buraya yapılan ihracatta önemli gerilemeler olmuştur. Ayrıca AET: dış satımda önemli bir yer tutan pamuk ipliği ve tekstil ürünlerinin pazarlarına girmesinin önüne engeller koymaktadır. Bu nedenle Orta-Doğu'ya yönelen Türkiye, bu yönde bir anlaşmaya katılması durumunda, bu alana da dış satım yapamayacaktır. Bu da zaten zor durumda olan ekonomiyi daha bir çıkmaza sokacaktır.

ABD emperyalistleri öncelikle bölgede böyle bir pakt örgütlemeye çalışırken, öte yandan çevik kuvvet oluşturmaya çalışmaktadır. Çevik kuvvet bölge üzerine yerleştirilecek olan Amerikan birlikleri, Avaks'lar, ağır bombardıman uçakları ile bölge ülkelerinin her hangi birinde aleyhinde gelişebilecek durumlar karşısında derhal müdahalede bulunarak, etkisiz kılmaya çalışacaktır. Çevik kuvvetten amaçlanan yanlızca bu kadar değildir. Yani ABD emperyalistleri bölgede nüfuz alanlarını genişleterek, RSE'nin etkilerini kırmak yada var olan nüfuz alanlarının bu emperyalist güçün denetimine girebilmesini sağlayabilecek olan muhtemel gelişmeleri anında müdahale ederek, etkisiz kılabilmek için değildir. Aynı zamanda, halkların gelişecek olan devrim mücadelelerini bastırmak için kullanacaktır.

Amerikancı faşist generaller çetesi, yukarıda değindiğimiz nedenden ötürü bölgesel pakta katılabilmeleri bu günkü durumda zor görülmektedir. Çevik kuvvet için ülkemiz açısından düşünülenlerde kamuoyunda oldukça tepki gördü. Ancak ABD emperyalistlerinin dayatması ağır bastı ve cuntacı generaller de çevik kuvveti çabuk kuvvete dönüştürdüler. CIA başkanı ülkemize arz-ı-endam edip gitti bir kaç gün önce de, bol bol tarihi bağlar! kardeş müslüman ülkeler! vb. söz edilip durulan Mısır'ın dış işleri bakanı Hasan Ali'yi yolcu ettik,vs... Bütün bu ziyaretler ve görüşmelerde esas alınan bu sorunlardı.

Bu arada çevik kuvvet için, harıl harıl faaliyetlere başlandı. Var olan hava alanları ağır bombardıman uçaklarının iniş ve kalkışlarının sağlanabilmesi için genişletiliyor. Körfeze yakın olması açısından Van hava alanı birinci derecede öneme sahip olmaktadır. Bu nedenle genişletilme çalışmalarına başlandı bile. Muş'ta ve diğer yerlerde de inşa edilecektir. Oluşturulacak ya da uygun hale dönüştürülecek hava alanları üslere erken uyarı uçakları Avaks'lar, havadan akaryakıt ikmali yapabilen savaş uçakları vb. ile askeri birlikler yerleştirilecektir. Bu kuvvetlerin hareket kabiliyetleri çok hızlı olacağından, bölgenin herhangi bir yerinde Amerikan aleyhtarı bir gelişme ortaya çıktığında, üstlendikleri ülkelerden anında hareket ederek bu gelişmeleri bastırmaya çalışacaklardır.

Dönelim yine Filistin sorununa:

Bölgedeki en keskin Amerikancı Arap yönetimleri bile Filistin ulusuna destekçi görünmek zorunda olduklarından, ABD emperyalistleri açısından sorun doğmaktadır. Çünkü Filistin sorunu, onun bölgedeki ileri karakolu İsrail'in varoluşundan doğmaktadır. Ayrıca anti-Amerikancı bir Filistin devleti ortaya çıktığında ABD emperyalistleri açısından çok olumsuz bir gelişme olacaktır. Bu nedenle ABD; gelişmesi ile RSE'ne muhtemel yakınlaşacağı düşünülen bir Filistin devleti yerine; devrimin tasfiyesi ve ABD emperyalistleri açısından zararsız bir biçimde ya da Kral Hüseyin gibi aşağılık bir yaratığın Ürdün'ü ile sözüm ona özerk ve aslında ABD emperyalistlerinin kontrolünde olacak bir çözüm biçimi düşünmekte, önermekte ve uygulamaya koymaktadır. Böylece gerici Arap yönetimleri ile arasında "sorun" doğuran Filistin meselesine "çözüm"! bulmuş olacak ve RSE'nin bu sorundan yararlanma imkanını da ortadan kaldırmış olacaktır.

ABD emperyalistleri, Filistin sorununa böyle bir "çözüm" düşünürken, Afganistan'ın işgali ve bomba gibi patlayan Polonya olayları, RSE'ni oldukça teşhir etti ve gerilemesine neden oldu.

Daha önce Mısır i'e İsrail arasında yapılan Camp Deyvit anlaşması ile sağlanan barış ile Mısır'ın savaş dışı kalması ve de önemlisi RSE'nin Afganistan'a Polonya'ya karşılık, Filistin devrimin perde arkasından ABD emperyalistlerine satması geldi. Sattı diyoruz. İki büyük emperyalist devlet arasındaki pazarlık sonucu Filistin devrimi tasviye edilmeye çalışıldı. Çünkü, ABD ve diğer Batılı emperyalistlerin önce yaygarasını kopardıkları Afganistan ve Polonya üzerine demeçleri ve heyecanlı çıkışları yok oldu. Müeyyideler pratik olarak uygulamadan kaldırıldı. Afganistan'lı bir direniş örgütünün önderi bu gerçeği şöyle dile getiriyordu: "Batı bizi unuttu" Evet şimdilik ABD ve diğer emperyalistler Afganistan ve Polonya'yı RSE'ne terk ettiler.

Lübnan'ın işgali, hatta ondan da Filistin'li savaşçıların Beyrut'u terk ettikleri sıra, sivil Filistin'liler tavuk gibi acımasızca boğazlanırken RSE'leri, bu "sosyalizm soytarıları"ne yaptılar? 'Bu bir katliamdır' demekten başka ne yaptılar? Hem bu kadarını Regean ve Batılı emperyalistler bile yaptılar. Müdahale de mi bulundular? Askeri yardımımı arttırdılar? Ne gezer! Üstelik uşakları Hafız Esat'a ateş kese uyması için emir verdiler. Keskin İsrail aleyhtarı görünen Esat ise Filistinli'ler boğazlanırken, kılını bile kıpırdatmadı ve ateşkese uymayı sürdürdü. Ve Filistinliler yanıbaşlarına terk edilmiş olarak kaldılar.

Lübnan'ın işgali ve Filistin devriminin tasfiyesi için her şeye hazırdı Rus sosyal-emperyalistleri!!! Afganistan ve Polonya'ya karşılık Filistin'i ABD emperyalistlerine satmıştı. Hafiz Esat'ın Suriye'si ateş kese uyacaktı. Mısır zaten çoktan savaş dışı kalıyordu. Bu gelişmelerden sonra, siyonist İsrail Lübnan'ın işgali ve Filistin'li gerillaların Beyrut'tan çıkarılmaları için yoğun olarak hazırlıklarını sürdürüyor ve zamanlamasını iyi seçmeye çalışıyordu. Bu arada FKÖ bu gerçeği olanca gücüyle açıklamaya çalışıyor ve engellemek için yoğun çaba harcıyordu. Ama artık olan olmuştu. Diplomatik alanda zafer üstüne zafer kazanan FKÖ ve onun önderi Yaser Arafat'a kimse, hatta dost belledikleri ülkeler dahi elini uzatmıyordu.

Bu arada Falkland savaşı ortaya çıktı ve gürültülü bir ortam doğdu. Lübnan'ın işgali ve Filistin devriminin tasfiyesi için bundan daha uygun bir fırsat bulunamazdı. Siyonist İsrail kendi hesabına çalışan, daha önce FKÖ içerisinde bulunan İsrail yanlısı ve hain olduğu ortaya çıkartılırak gıyabında ölüme mahkum edilen Labadi grubunun İngiltere'de bir konsolosluk görevlisini öldürterek, terörizm gerekçesiyle arkasından büyük güçlerle saldırıya geçti. ABD emperyalistlerinin desteğinde ve Falanjistlerle birlikte üstün güçlerle saldırıya geçen İsrail'e karşı yapayalnız

bırakılmış bir avuç Filistin'li savaşçı, olağanüstü ve göz yaşartıcı bir direniş gösterdiler. Gerçekten onurlu ve saygıya değer bir direniş ortaya koydular. Ama ne yazık ki sonunda Beyrut'tan çıkarılmak zorunda bırakıldılar. DeğişikArap ülkelerine dağıtıldılar. Böylece Filistin devrimide yeni bir aşamaya girdi.

Filistin devriminin bu aşamaya varması, önderliğin, FKÖ'nün zaafında yatmaktadır. FKÖ'nün karmaşık çıkar ilişkileri içerisinde önemli diplomatik başarılar sağlaması, onu bu yönde, yani Filistin sorununa diplomatik yollardan bir çözüm bulunabileceği hayaline ve bu anlamda da sağa kaymasına neden oldu. Bir de esas olarakkendigücüne güvenmesi ve ona dayanması gerekirken, RSE'nin ve gerici Arap yönetimlerinin yardım ve desteğine göre strateji inşa ettiği için değişen zaman ve çıkarla ilişkileri sonucu, bu güçlerce yalnız bırakılınca devrim yenilgiye uğradı.

Şimdi de Filistin sorunun çözümü için plan üstüne plan öne sürülmektedir. Cılız bir sesle sunulan ve ciddiye alınmayan Brejnev planı İsrail ve Reagan'ca kabul edilmeyen Fez'deki Arap doruğunda alınan kararı bir yana bırakırsak, Reagan'ın öne sürdüğü plana da İsrail pek yatkın görülmemektedir. İsrail kendi denetiminde özerk olmayan "özerk bir Filistin'den yana görünmektedir. Özünde Reagan'ında istediği budur. Ancak bunun ne Filistin 'lilerce ve nede gerici Arap yönetimlerince kabul edilebilecek gibi değildir. Bu nedenle Reagan işgal edilmiş toprakların bir kısmının Kral Hüseyin'in Ürdününe katılması ile tamamen onun denetiminde ve insiyatifinde bir "özerklikten" yanadır. Böyle bir çözümü, gerici Arap yönetimleri de benimseyebilir. Bunun için yoğun görüşmelere başlandı bile. Ancak bu planın uygulanabilmesinin önünde de bir takım prüzler bulunmaktadır. Buna rağmen gerçekleşmiş olsa bile, Filistin sorunu çözümlenmemiş olarak kalacaktır. Ve Orta Doğu bunalımı durumunu sürdürecektir. Çünkü böyle bir çözüm biçimini, ne Filistin ulusu ne de Arap halkları kabul etmeyeceklerdir.

Filistin halkının özleminde yatan topraklarına dönmesi ve bağımsız Filistin Devletinin kurulmasıdır. Ve Filistin halkı elde silah bu mücadelesini sürdürecektir.

DEVRİM ŞEHİTLERİNİ ANIYORUZ !

ZEKİ ŞERİT

Çelik komünist, yılmaz partizan, partimizin değerli üyesi M.Zeki Şerit yoldaşı ölümünün 5. yıl dönümünde saygıyla anıyoruz.

M.Zeki Şerit yoldaşın yaşamı, mücadelesi özellikle bugün ihtiyaç duyduğumuz engin tecrübelerle doludur.

Zeki yoldaş Partimize kuruluşu ile birlikte katıldı, görev aldı ve fedakâr bir çalışma yürüttü. 73 yenilgisi ile birlikte partimizin bir çok kadrosu düşman eline geçti. Zeki yoldaşta bunlardan biriydi. Poliste olumsuz bir tavır gösterdi ve çözüldü. Böyle olmasına rağmen, bir devrimcinin yenilgisinin; her şeye yeni baştan başlamanın önünde engel teşkil etmediği gerçeğini kavrayarak, o günden başlayarak ölümüne kadar sürdürdüğü onurlu bir yaşama sahip oldu. Mahkemelerde aktif bir tavır takındı ve orayı ML'i savunduğu bir kürsü olarak kullandı. Partimizin siyasi görüşlerini, Türkiye halkını savundu, faşist mahkemeyi teşhir etti. Yoldaşın mahkemelerdeki savunması, patron-ağa devletinin iğrenç maskesini yere çalan çok iyi bir belgedir.

O bu tutarlı tavrını, cezaevlerinde de devam ettirdi. Cezaevlerini sınıf mücadelesinin en keskin alanlarından biri olarak kavradı. Olumsuz tavrına rağmen hiç bir zaman kendini kaybetmedi. Çevresindekilere tavrı ile örnek oldu.

O, aynı zamanda sürekli sınıf mücadelesine daha aktif katılmanın yollarını aradı. İnanılmaz şeylerin komünistlerin sabırlı ve yaratıcı çalışmalarıyla nasıl mümkün olduğunu göstererek, Ankara Kapalı cezaevinin duvarlarını delerek kaçtı. Ve duvara şöyle bir not bıraktı; "BU DUVAR, BU DUVARINIZ, VIZ GELİR BİZE VIZ".

Zeki yoldaş kaçtıktan sonra sınıf mücadelesine canla-başla atıldı. Partiye ve halka karşı olan yüksek sorumluluk bilinci ile hareket ederek, partimize güç kattı. Yoldaş başından beri parti yıkıcısı her türlü sapmaya, hizipçi faaliyete cesaretle göğüs gerdi.

Yüksek parti ruhuyla her zaman parti çizgisini savundu. Samimiyetle inandığı ML'in zaferi için canla başla çalıştı.

1977 yılında Ekim ayında İstanbulda Kadıköy Altıyol'da faşist patron ağa devletinin silahlı güçleri ile giriştiği çatışmada yaralı olarak düşman eline geçti. Bir ay süre ile kendisine en ağır işkenceler uygulandı. O, bütün bunlara rağmen hiç bir taviz vermedi. Ve örnek bir direniş gösterdi. Polis Onun Zeki Şerit olduğunu bildiği halde üstündeki kimliği savundu. Hiç bir belgenin altını M.Zeki Şerit olarak imzalamadı. Devlet Onun "Selim Yalçın" olduğunu kabul etmekten başka çare bulamadı. Poliste kızıl bir direniş çizgisi izledi. Patron-ağa devleti sonunda onu katlederek kendi yenilgisini belgeledi.

24 Kasım 1977 yılında işkencehanelerde katledilen değerli komünist Zeki Şerit yoldaş sönmez bir meşale gibi her zaman yolumuzu aydınlatacak ve o daima bu mücadelede en ön saflarda yer alacak.

"BEYNİMİZDE BİLİNÇ, BİLEKLERİMİZDE GÜÇ, VE YÜREKLERİMİZDE CESARET OLARAK, YAŞIYOR, YAŞAYACAK SONSUZA DEK"

İSMAİL GÖKHAN EDGE

Bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelemizde yaşıyor.

Gökhan EDGE 1977 yılında Diyarbakır işkencehanelerinde hunharca katledildi. O, halka ve devrime bağlılığın örneğidir, işkencehanelerde direnmenin sembolüdür. Boyun eğmeyişin, yılmazlığın direk savunucusudur.

Gökhan EDGE Halkın Kurtuluşu saflarında profesyonel çalışan bir devrimciydi.

Anısını patron-ağa devletine karşı mücadelede yaşatacağız!

HALİL İBRAHİM KATER

Genç Komünist, Ordumuzun yılmaz savaşçısı Halil İbrahim KATER; daha çocuk sayılabilecek yaşlarda mücadele içerisinde yer aldı. Çok hızlı bir gelişme gösterdi. İzmir'de Buca Lisesinde öğrenci iken partimizin bir taraftarı oldu. Liseli gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesinde aktif görev aldı. 77 yılının sonbaharında İzmir'de Orhan BAKIR yoldaşı kaçırma eyleminde yer aldı. Bundan sonra aranır duruma düştü. Daha sonra Kürdistan'da çılaşma yürüttü. İyi bir ajitatör ve propagandası olan yoldaş köylüler tarafından sevilen dürüst, fedakâr ve çok cesurdu. Her türlü zorluğa rağmen hiç bir zaman yılgınlık göstermedi.

Kendisini Ekim 1979'da Siverek'de

dikkatsizlik sonucu meydana gelen bir kazada kan kaybından dolayı kaybettik. Yaşamı çok kısa fakat alabildiğine onurlu oldu.

Halil İbrahim KATER Diyarbakır'lı olup, Kürt ulusuna mensup bir komünistti.

HALİL İBRAHİM KATER YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

NOT: NUBAR YALIM Yoldaş hakkında yurtdışında yayınlanan bu bildiriyi, aynen gazetemizde okuyucularımıza sunuyoruz.

NUBAR YALIM YOLDAŞ, FAŞİST CUNTANIN DİPLOMAT MASKELİ, ELİ KANLI KATİLLERİ TARAFINDAN HUNHARCA KATLEDİLDİ !!!

Yoldaş seni anacağız,
Her doğan gün anacağız.
Faşist cellatlardan birgün,
İntikamın alacağız.

İşçiler, Emekçiler, Devrimciler, Yoldaşlar !....

Türkiye işçi sınıfının öncü örgütü Partimiz TKP/ML, 5 Kasım günü yiğit bir neferini daha kaybetti. NUBAR yoldaş faşist cuntanın kiralık katilleri tarafından önceden hazırlanan bir planın devamı olarak 5 Kasım Cuma günü saat 18 sıralarında Hollanda'nın Utrecht şehrindeki evinde bıçak darbeleri ve tabanca kurşunları ile katledildi.

Bu faşist cinayet, Türk devletinin özellikle son dönemlerde tüm dünya kamuoyu nezdinde sürdürdüğü katliam kışkırtmalarının ve faşist cinayet şebekelerinin örgütlendirilmesi yönünde giriştiği daha yoğun çabaların, tezgahlandığı oyunların bir parçasıdır.

Emekçi halkımız ve onun yiğit evlatları devrimci, demokrat ve komünistler üzerinde sürdürülen katliam, işkence ve idamlarla ülkemizi bir kan gölüne çeviren faşist generaller her seferinde "yurtdışındaki teröristlerinde hakkındangeleceğiz, onlarında kökünü kazıyacağız" yollu açıklamalarıyla caniyane emellerini ortaya koymaktadırlar.

"Yurtdışında konsolosluklar bünyesinde polis örgütleri, güvenlik kurumları oluşturacağız. Bunlarla, Türkiye aleyhinde yürütülen faaliyetlere karşı mücadele edeceğiz." diyen generallerin MİT, KONTR-GERİLLA örgütlenmesini yurtdışında yoğunlaştırıp, yaygınlaştıracaklarının delili bu sözlerde de açıkça görülmektedir. Bu konuda faşist çete önemli adımlar atmıştır. Yurtdışında konsolosluklar, büyük elçilikler nezdinde oluşturulan "askeri idari ateşelikler" yoğunlaştırılmaya çalışılan MİT ve katliam ağının kumanda merkezi görevini görmektedirler. Bunlara bağlı "Türk İntikam Tugayları" vs. gibi cinayet şebekelerinin ilanları bizzat faşist Türk devletinin basını aracılığıyla muhteşem reklamlarla lanse edilmekte, devrimci demokrat kamuoyunda bir korku yaratılmaya çalışılmaktadır. Ve NUBAR yoldaşın katledilmesi noktasına varan bu planın, tek tek halkalarınınileride de ceryan edeceği açıktır.

NUBAR YOLDAŞ KİMDİR? NE İÇİN MÜCADELE ETMİŞTİR !

O, 1957 yılında Mardin'in Silopi ilçesinde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Ailesi topraksız olduğu için göçebe bir hayat yaşıyorlardı. Van şehri ile Silopi arasındaki dağlarda yaylalarda kâh biri kâh diğerinde konaklayarak yaşamlarını devam ettirmeye çalışıyorlardı. NUBAR yoldaş 7 yaşına kadar böyle yaşadı. Fakat toprak ağaları onların yaylalarda dağlarda barınmalarınada tahammül etmiyorlardı. Toprakların, ormanların, fabrikaların mülkiyetine sahip ve saltanatları için emekçi kitlelerin kanını kene gibi emen sömürücü asalakların baskısı sonucu NUBAR yoldaşın ailesi Silopi'ye gelip yerleşir. 7 yaşından sonra yoldaş yerleştikleri alana iki saat uzaktaki bir ilk okula devam eder. 4. sınıfa (11 yaşına) kadar bu okula gider. Fakat güçlükler onların yakasını burada da bırakmaz. 1969-da NUBAR yoldaş İstanbul'a gelerek parasız Ermeni okuluna başlar. 1 yıl sonra da Surpharç Ermeni Lisesine girer. (Partimizin değerli üyelerinden ORHAN BAKIR yoldaşta o dönemler bu okula devam ediyordu.) Daha sonra okuldan "Mardinden geldikleri, Ermeni olmadığı" gerekçesiyle atılır. Parasızlıktan Türk Liselelerine devam edemez. Neticede Dericiyan Ermeni okuluna bir yandan da matba işçiliği yapmak suretiyle devam eder.

1974-1975 yıllarında devrimci fikirlere yoğun ilgi gösterir. 1976 yılında partimiz sempatizanı olarak mücadeleye daha aktif katılır. 1978 yılında yurtdışına gelerek Hollanda'dan "siyasi iltica" talebinde bulunur ve kabul edilir.

Yoldaşımızın kısaca özetlediğimiz bu yaşamı onun baskı zulüm ve sömürüye nedenli maruz kaldığını göstermektedir. Yoksul köylü olmalarından ötürü o ağa baskısını, kırbaçını her zaman yakınen görmüş, Ermeni milliyetinden olmasından ötürü diğerleri gibi milli zulmün en barbarına hedef olmuştur.

İşte o bunun içindir ki çocukluğundan itibaren faşist Türk devletine karşı kin ve öfkeyle büyümüş baskı, zulüm ortamında yoğrulmuştur.

Fakat o, acı, ızdırap, ve talandan kurtulmak için mücadele etmenin gerekliliğine inanmıştır.

Marksizm-Leninizm bilimiyle donanmış işçi sınıfının partisinin ezilenleri gerçek kurtuluşa götüreceğini sömürüsüz sınıfsız bir dünya uğruna mücadeleye onun yol gösterebileceğinin bundan başka hertürden alternatifin (burjuvazi milliyetçiliği, reformist, revizyonist vb...) bir aldatmacadan başka bir şey olmadığını bilince çıkaran yoldaşımız Türkiye işçi sınıfı öncü örgütü TKP/ML'in saflarına katılmıştır.

O, Partimizin aktif, ileri, örgütlü bir sempatizanıydı. Yoldaş NUBAR, 1978 yılına kadar Türkiye'de sınıf mücadelesi içinde faaliyet yürüttü. O, sürekli gelişen ve çabasını ilerleten yoğunlaştıran örnek bir yoldaştı. 1978'den sonra ve özelliklede askeri faşist darbenin tezgahlanmasıyla mücadeleye daha sıkı sarıldı. Gevşekliğe, hantallığa karamsarlığa yer vermeden sınıf mücadelesinin yükümlülüklerini Partimizin neferlerine yakışır bir şekilde yerine getirdi.

Hollanda'da emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşist Türk devletine ve onun bir biçimi olan faşist cuntaya karşı yürütülenmücadeleninen ön saflarında yer aldı. Bu mücadeleye Türkiyeli emekçileri katmak diğer yandanda Hollanda'lı devrimci, demokrat çevreleri harekete geçirmek için var gücüyle çalıştı.

Faşist cuntanın idam, işkence, katliam, operasyon ve zindanlardaki faşist saldırılarını, tertip, hilelerini Hollanda kamuoyunda teşhir etmek için düzenlenen kampanyaların yürütülen eylemlerin örgütlendirilip sürdürülmesinde tayin edici çabaları oldu. (Açlık grevleri, ÖZGÜRLÜK MAHKUMLARIYLA DAYANIŞMA, Diyarbakır zindanındaki katliam, SÜLEYMAN CİHAN vs....)

Ayrıca çeşitli milliyetlerden Türkiye'li emekçilerin partimizi desteklemeleri onun saflarında yer almaları için fedakârca uğraş sürdürdü. O, partimizin örgütsel, siyasi, ideolojik, pratik hattı doğrultusunda kararlı bir mücadele yürüttü. Zorluklardan yılmayan, devrime halka ve gözbebeğimiz partimize bağlılığıyla yoldaşlarının güvenine, sevgisine, layık bir yoldaştı. Yine o, alçak gönüllülüğüyle emekçi kitlelerin sorunlarına dertlerine karşı duyarlılığı, çabasıyla kitleleri devrime kazanmak için sabırlı, inatçı müca-

deleyle örnek, sade yaşamıyla, her yönlü devrimci kişiliğiyle ve başka kitlelerin beğenisini kazanmış sevilen bir yoldaştı.

Bunun içindirki o, faşist cunta ve yurtdışındaki uzantıları konsoloslukların, hempalarının ve hertürden gericinin boy hedefi haline gelmişti.

Ve Türk hakim sınıflarının yüz yıllık milli baskı politikasını en ateşli bir şekilde sürdüren faşist cuntanın dikkatini çekmişti. Faşist cunta bilindiği gibi bir yandan Türkiye-Kürdistan'ında köyleri basıp, yoksul köylüleri işkence ve dayaktan geçirirken diğer yandan diğer milliyetlere karşı özelliklede Ermeni milliyetine karşı yoğun bir düşmanlık kampanyası yürütmektedir. Aylardır Ermenilere karşı bu düşmanlık kampanyası özellikle son aylarda açık katliam propagandası biçimini aldı.

İŞTE ÖRNEKLERİ; "Ermeni terörüne karşı kurulan vurucu timlere hareket emri verildi. Ermeni canilere gereken cevabın kendi yuvalarında verilmesi planlanıyor" (31 Ağustos 1982 tarihli Günaydın gazetesinde büyük puntolarla verilen baş haber.)

"Genel Kurmay Başkanlığı Milli Savunma bakanlığında arka arkaya yapılan toplantılarda Konsey Üyeleri ve Başkanda hazır bulunurken Ermeni katillere gereken cevabın verilmesi ilke olarak kararlaştırıldı." (Aynı tarihli gazete Syf: 4)

"Dünyanın her tarafında operasyon yapabilecek şekilde eğitilen vurucu timler." (age Syf: 4)

"..... Söz konusu timler.....Sadece savunma durumunda kalmayacak gereken yerde gerekli cevabıda silahla verecektir". (31 Ağustos 1982 Günaydın Syf: 4)

".... Teröristleri nerede olursa olsun Türk misilleme timlerinin hedefi olacak." (10 Ağustos 1982 Hürriyet)

Faşist cuntanın ülkemizde pervasızca sürdürdüğü katliamların yurtdışında da açıktan resmi bir politika olarak sürdürüleceğine dair generaller çetesinin Ermeni eylemlerini vesile ederek veya devrimci, demokrat, komünist teşkilatların faaliyetlerini sebep göstererek yaptığı yüzlerce açıklamadan yanlızca bir kaçını verdiğimiz bu örnekler, NUBAR YALIM yoldaşın askeri faşist diktatörlüğün DİPLOMAT MASKELİ KATLİAM TİMLERİNCE KATLEDİLMESİNİN bu propagandanın katliama dönüşmesinin önemli bir adımı olduğunu göstermektedir. Şimdi NUBAR yoldaşın faşist Türk devletinin katliam timlerince neden katledildiği sorunu yeterince yaptığımız tüm bu açıklamalardan açıkça ortaya çıkmaktadır. Ancak onlar NUBAR yoldaşı katletmekle devrimci mücadelenin durdurulacağını zannediyorlarsa fena şekilde yanılıyorlar. Halkımızın Halk Demokrasisi Bağımsızlık ve Sosyalizm mücadelesinde faşist Türk devletinin katlettiği Komünist Önderler İBRAHİM KAYPAKKAYA, SÜLEYMAN CİHAN ve daha nice Komünist PARTİZAN ve Savaşçının yok edilmesiyle nasılki mücadele durmadıysa NUBAR yoldaşın katledilmesiylede durmayacaktır. Bugüne kadar olduğu gibi bundan sonrada Şehitlerin Devrettiği Kavga bayraklarını omuzlamak için yüzlerin doğması ileriye atılması önlenemiyecektir.

Şehit yoldaşlarımızın, tüm Devrim Şehidi arkadaşlarımızın katledilmesiyle içimizde bir kor gibi yanan acımız büyüktür. Fakat biz biliyoruz ki; onları anmak komprador patron-ağa devletine, emperyalizme, sosyal-emperyalizme karşı kararlı, fedakâr bir mücadele yürütmekten geçer. SÖZ VERİYORUZ SİZE YOLDAŞLAR! KAVGANIZ DURMAYACAK, BİZLERE DEVRETTİĞİNİZ ŞANLI MÜCADELEYİ SINIFSIZ, SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYAYA ULAŞMAK İÇİN, SONUNA DEK SÜRDÜRECEĞİZ ...! Ve uğruna mücadele ettiğimiz fikirlerin kızıl bayrağını yükselterek her türden saldırıya karşı göz bebeğimiz gibi savunacağız. Ve biz biliyoruz ki; Sizi anmak MARKS, ENGELS, LENİN, STALİN VE MAO ZEDUNG Yoldaşların onların yılmaz takipçisi Türkiye proleteryasının ölümsüz önderi Yoldaş İBRAHİM KAYPAKKAYA'nın şanlı ışıklı yolunda yürümek demektir. NUBAR Yoldaşıda aynen böyle anıyoruz. NUBAR yoldaş hertürden milliyetçiliğe şovenizme karşı Partimizin proleter enternasyonalist bayrağına sıkı sıkıya sarıldı. O, ülkemiz şartlarında işçilerin, emekçilerin baskı ve sömürüden kurtulmasının, ezilen ulus ve milliyetler üzerindeki milli baskının kalkmasının biricik yolunun çeşitli milliyetlerden Türkiye proleteryasının öncü örgütü TKP/ML saflarında kenetlenmekle ve onun Marksist-Leninist hattını hayata geçirmekle mümkün olabileceğinin bilincindeydi.

Alt-üst oluşların yoğunlaştığı, devrim imkanlarının hızla geliştiği, emperyalist savaş hazırlıklarının arttığı ve hergün daha da karmaşıklaşan durum karşısında sapmaların moda haline geldiği günümüz şartlarında NUBAR yoldaş, partimizin çizgisini savunmak ve onun görüşlerini hayata geçirmek demek olan devrim mücadelesini yılmazca sürdüren değerli bir yoldaş. NUBAR yoldaş ülkemizin emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapıya sahip olduğunu ve bu ekonomik yapıya üst yapıda faşist bir diktatörlüğün takabul ettiği Türk devletinin faşist niteliğinin ülkemizin ekonomik ve toplumsal yapısının sonucu olduğunu ülkemizde faşizmi yıkmanın bir devrim sorunu olduğunu savunuyordu.

NUBAR yoldaş ülkemizin özü toprak devrimi olan Demokratik Halk Devrimi sürecinde bulunduğunu, Demokratik Devrimi başarıya götürmenin tek yolu kırlardan şehirlere iktidarın parça parça alınması olan HALK SAVAŞI yolu olduğunu söylüyordu.

Devrimi zafere ulaştırmak için üç temel silaha ihtiyaç olduğunu (parti, ordu, cephe) Halkın Birleşik Cephesinin proleterya önderliğinde işçi-köylü temelittifakına dayalı küçük burjuvazi ve milli burjuvazinin bizzat birleşmesini ifade eden bir silah olduğunu savunuyordu. Bununda nisbeten uzun ve sabırlı bir mücadele içerisinde yaratılacağını söylüyordu. Ayrıca ülkemizin çok uluslu olduğunu ezilen Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlere uygulanan milli zulmün yokedilmesinin tek yolunun işçi sınıfı önderliğindeki Demokratik Halk Devrimiyle sağlanacağını ve tüm uluslar için tam hak eşitliğinin böylece oluşacağını söylüyordu.

Kısacası; O, Partimizin asgari ve azami programının yılmaz bir takipçisi ve savunucusuydu.

YOLDAŞLAR, DEVRİMCİLER DEMOKRATLAR !

Faşist cuntanın hareretli bir şekilde yürüttüğü katliam propagandası ve kışkırtmanın eyleme dönüşmesinin bir parçası olan bu katliamı en geniş kamuoyunda açıkla !

Bu katilama karşı seyirci kalınmaması gerektiğini böyle davranılırsa yeni yeni faşist cinayetlerin bunu izleyeceğini devrimci, demokrat, ilerici kamuoyuna anlat!

Bu doğrultuda yürüteceğimiz çok yönlü faaliyete geniş kitleleri katmak veya desteklerini sağlamak için azimle çalış ! Gevşekliğe, tedbirsizliğe, adamsendeciliğe yer verme ! Yaratıcı ol ! İnsiyatifli davranarak çeşitli araçlarla kitleleri harekete geçirmek için yılmaz bir mücadele yürüt!

TÜM DÜNYA KAMUOYU !

Askeri faşist diktatörlüğün diplomat maskeli katil çetelerinin faaliyetlerine seyirci kalma. Türk devletinin yurtdışında grişeceği katliamlar konusunda sizleri uyarıyoruz.

Diplomat maskeli faşist canileri içinizde barındırmayın ! Faşist cuntanın cinayet planlarını açıklayın ! Diplomatlık adına katillerin aranıza dolmasına müsade etmeyin ! Bilinmelidir

Devamı Syf: 10'da

MAMAK DİRENİŞİ VE TECRÜBE ÖZETİ

BÖLÜM 4

(GEÇEN SAYIDAN DEVAMDIR)

şiddetlendi.

A blokta ilk günden başlayarak, dayağın dozu gittikçe şiddetlenmeye başladı. İdare kadınlara ille de "komutanım" dedirtmek istiyordu. Her sayımda, sona geçen kadın tutuklunun başına insan azmanı beş-altı özel seçilmiş er yığılıyor; "sondur komutanım" demediği için sondakinin elleri tutmaz olana kadar coplanıyordu. İdarenin ikinci bastırdığı nokta ise havalandırma saatinde, askeri eğitim yaptırmak idi. Bu konuda Dev-Yol ile diğer siyasetler arasında görüş ayrılığı çıktı Dev-Yol dışında Partimiz ve diğer siyasetler şöyle diyordu. "Raci Tetik bizi buraya cezalandırmak için getirdi. Size A blokta marş söyletip askeri eğitim yaptırırım"dedi. O halde biz eskiden D blokta yaptığımız bazı şeyleri de artık yapmamalı, ileri bir adım atmalıyız. İdareye, buraya getirilmemizden dolayı tedirgin olmadığımızı, tersine daha kararlı olduğumuzu göstermeliyiz. D blokta hep birlikte sıralar halinde yürüyor. Fakat marş söylemiyorduk. Burada marş söylemediğimiz gibi yürümemeliyizde." Dev-Yol ise şunu savunuyordu; "Biz yürümeyi askeri eğitim olarak kavramıyoruz. Bu nedenle yürünebilinir".

Aslında bu bir kılıftı. Dev-Yol'dan bacılar merkezi karar olmadan kendi insiyatifleri ile böyle ileri adımlar atma konusunda daima çekingen davranıyorlar. Ayrıca gelecek baskının gögüslenip göğüslenmeyeceği konusunda da kuşkuları vardı. Sonuç olarak, ortaya ikili bir tavır çıktı. Dev-Yol'cular azınlıkta kalmalarına rağmen kararlarında direttiler. Arka 1. koğuşa taşınan kadınların dörtte biri havalandırma saatinde sıralar halinde yürürken geri kalan 70 kadar kadın tutuklu yürüme komutuna uymayarak avlunun ortasında öylece dikiliyordu. Bu parçalanmışlık idarenin çok hoşuna gitti. Kadınlar arasındaki bu çatlağı genişletebilmek için uğraşmaya başladı. Ancak kadınlar bu konuda idareye taviz vermediler. Hatta Dev-Yol'cu bacılar yürümeyen arkadaşlara volta atma hakkı verilmediği sürece, kendileri de volta atmayacaklarını söylediler. Böylece bütün koğuş sürekli ceza alıyordu. Havalandırma avlusunda ancak 5 dakika kalınıyordu. Bütün gün küçücük bir koğuşta kapalı kalan insanların en doğal hakkı olan hava alma hakkıda gaspedilmiş oldu. Ayrıca kadınlara görüş, gazete, sigara, çay yasağı kondu. Nazi toplama kampları dışında belki hiç bir yerde görülmeycek bir uygulama ile tutukluların dünya ile bağları tümden kesildi. Ki, neredeyse bir yıla yaklaşan bir süredir gazete ve sigara yasağı kalkmış değildir.

C bloktakileri daha kolay yıldırabileceğini düşünen idare, oradaki devrimcilere amansızca yüklendi. C blok amiri olan yarbay Ahmet Uluçay (o tarihte binbaşı idi) bilinçli bir faşist ve işkenceci idi. C bloktaki bacılara göz dağı vermek için olmadık tehdit ve küfürler savuruyordu. "Yüzünüze jilet atarım sizi kırık şişelerin üstüne oturturum, işkenceymiş, değilmiş anlamam. Konuşmayanı konuşturmak, başkaldıranı ezmek için elbette bir takım uygulamalar yapılacaktır. Bana işkenceden şikayet etmeyin. Bana kalsa daha da ağırını yaparım. Şimdiki emniyet işkencesi neymiş ki?" diyecek kadar azgındı. Bu azgın faşist, C bloktaki bacıları yıldırabilmek için geceleri ikide üçte sayıma aldırıyordu. Kadınlar soğukta bekletildikten sonra askerler tarafından en onur kırıcı biçimde dövülüyordu. Askerler, bacıları domaltıp, kalça ve bacaklarını coplama emri verilmişti. Erler bacıları saçlarından yakalayıp başını bacakları arasına kıstırıyordu. Başı erin bacaklarıarasında kısıldığı için kendini savunamayacak hale düşen kadınlar, kalça ve bacakları mos-mor olana kadar coplanıyordu. C bloktaki kadınlara da aynı şekilde çay, sigara, görüş, gazete yasağı kondu.

Bir süre sonra cezaevinde tektük yılgın unsurlar ortaya çıktı. Bunlar talimatlara uyacaklarını açıklayınca C 1. koğuş bunlara ayrıldı. Bir süre sonra C 1'in mevcudu 30-35'e çıktı. Fakat daha fazla yükselmedi. İdare yıldırabilirim umudu ile emniyetten yeni gelen bacıları C 1'e veriyordu. Fakat onlar bütün dayak ve baskıyı göze alarak C 1'den direnenlerin yanına geçiyorlardı. Gerek A'da gerekse C'de kadınlar asker olamadıklarını, bu nedenle askeri eğitim yapmayacaklarını söyleyerek direnişi sürdürdüler. Bu arada cezaevinden emniyete işkenceye götürülen bacıları vermemek için direnişler de yapıldı. Bacıların mücadelesi Mamak Cezaevindeki kitlenin, ailelerin ve askerlerin büyük desteğini aldı. Yapılan işkenceler mahkemelerde dile getiriliyor ve belli bir kamuoyu oluşuyordu. Direnişin en önemli kazanımlarından biri de, hepsi de halk çocuğu olan erlerin çoğunun derinden etkilenmesiydi. Büyük tehlikeleri göze alarak bacılara gizliden yardım eden haber getiren bir çok er çıkıyordu. Hatta dayaklar sırasında, bacılara vurmayı açıktan reddeden, bu yüzden de kendisi dayak yiyen, hatta cezalandırılan erler çıktı.

Kasım ayında tecrit 1 Arka üzerindeki baskılar yoğunlaştığında A bloktaki kadınlara da daha fazla yüklenmeye başladılar. Özellikle Yüzbaşı Mehmet Bozer kadınların direnişini kırmayı kendine görev sayıyordu. Kasım sonlarında Mehmet Bozer iki kadın tutuklunun ölüm hücresine indirileceğini söyledi. Gerekçe olarak sudan bahaneler ileri sürülüyordu. Birisi görüşe giderken yüzünü duvara dönmemiş, diğeri sayımda esnemişti. Bu bacıların götürülüşü sırasında, koğuş direndi, karşı koydu. Bu Mehmet Bozer'i çileden çıkardı. Uydurma iddialarla 3-4 kadın daha ölüm hücresine indirildi. O sırada ölüm hücresi, tecrit 1 Arka'nın direnişçileri ile doluydu. Ölüm hücresinde çoşkulu bir direniş ruhu vardı.

Aralığın ilk haftasında Tecrit 1 Arka direnişe son verince, Mamak Cezaevindeki tek direniş kıvılcımı bacıların mücadelesi olarak kaldı. Ölüm hücresi de bacılara mekan oldu. Mehmet Bozer teker teker indirmekle başa çıkamayacağını anlayınca, sayımda İstiklal Marşını söylememe bahenesiyle tüm kadın koğuşunu 10 gün süreyle ölüm hücresine indirebilmek için mahkeme kararı çıkarttırdı. Hücrelere ikişer kişi olmak üzere önce koğuşun yarısı indirildi. Mehmet Bozer erlere hücre zeminlerini sürekli sulama emirlerini vermişti. Kimi hücrelerde su, ayak bileklerine kadar çıkıyordu.

---

ki; faşist çetelerin katliamlarına seyirci kalmak vurdum duymaz davranmak onlara suç ortağı olmuş demektir.

Partimiz TKP/ML faşist cellatlardan döktükleri kanın hesabını SORACAKTIR ! Katledilen devrimci, demokrat, Komünistlerin KANI YERDE KALMAYACAKTIR !

* NUBAR YOLDAŞ ÖLÜMSÜZDÜR!

* KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST CUNTA !

* YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ, BAĞIMSIZLIK VE SOSYALİZM MÜCADELESİ !

* YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML, ONUN ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO—TMLGB

TKP/ML
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
MARKSİST-LENİNİST

Bu zor şartlara rağmen hücrelerdeki kadınların morali çok iyiydi. Bütün baskılara rağmen marşlarını, türkülerini dillerinden düşürmediler. Hatta koğuşun ilk yarısı aşağıda iken 13 Aralık'ta Erdal Eren'i anma töreni dahi yapıldı. Bu sıralarda Mamak Cezaevi çapında yapılacak genel açlık grevinin heyecanı ortalığı sarmıştı. Nihayet A. 1 koğuşun ikinci yarısı ölüm hücresine indirildikten bir iki gün sonra 22 Aralıkta açlık grevi başladı.

ARALIK 81 AÇLIK GREVİ.

Açlık grevinin 22 Aralıkta başlayacağını idarenin haber aldığı çok açıktı. Çünkü 21 Aralık gecesi terör estirdiler. Sayıma her zamankinin en az 4-5 katı asker gelmişti. Bizzat Raci Tetik sayımda idi. Damlara askerler yerleştirilmişti. Tutukluların görebilecekleri şekilde gaz maskeli askerler dolaşıyor bir panik havası yaratmaya çalışıyorlardı.

Ertesi sabah yalnızca A bloktan 50 kişilik kadınların tümü olmak üzere 400-450 devrimci açlık grevine gittiğini açıkladı. A blokun toplam mevcudu 750-800 kadardı ve bunun yaklaşık 500 kadarı devrimciydi. Bu nedenle ilk günkü katılım çok iyiydi. B de de yüksek bir katılım sağlanmıştı. C deki kadın tutuklular C 1 koğuşu hariç açlık grevine katılmışlardı. Mamak Cezaevindeki diğer bloklar ise aşamalı olarak başlayacaklardı. 22 Aralık A blokta görüş günü olan salı gününe rastlıyordu. O gün adeta fırtına öncesinin sessizliği vardı. Ortalıkta çıt çıkmıyordu. Herkes tedirgin bir bekleyiş içindeydi. O sırada kadın koğuşunun yarısı ölüm hücrelerindeydi. Onlar açlık grevine başladıklarını hücrelere açıkladılar. Aynı gün öğleden sonra 11 erkek devrimci de çeşitli bahanelerle ölüm hücrelerine indirildiler. Bunların arasında Dev-Yol'un önder kadroları olarak yargılanan kişilerde vardı. O gün bu 11 kişiye falaka çekildi. A blok çapındaki işkence salı gecesindeki sayımda başladı. Sayım sırasında isim okunarak açlık grevine gidenlerle gitmeyenlerin koğuşları ayrılıyordu. Bu ayırım sırasında açlık grevine gidenlere toplu meydan dayağı çekildi. En ağır dayak ise Tecritlerdeki devrimcilere atıldı. O sırada 100 civarında tecrit hücresi vardı. Ve her hücrede üç kişi kalıyordu. Faşistler çıkarıldığında 150-200 civarında devrimci vardı. Ve bunların büyük çoğunluğu açlık grevine katılmıştı. Salı akşamı sayım öncesi köpek havlamaları duyuldu. Acaba sinir bozmak için banttan sesmi yayınlıyorlardı? Sayımda durum anlaşıldı. Sayıma kocaman kurt köpekleri getirmişlerdi. Tutuklular köpeklerin önünden geçerek sayım düzeni alıyorlardı. Sayım süresince köpekler tasmadan kurtulmak için zinciri zorluyordu. Cop görünce havlamak ve dayak yiyenin üzerine atlamak için yetişmiş olan bu köpekler ortalığı birbirine katıyorlardı. Hayvanları azdırmak için askerler tutukluları copluyorlar, hatta ara sıra köpeklere vuracakmış gibi yapıyorlardı. Tutuklular önce köpeklerin üstlerine salınacağını düşündüler. Anlaşılan iki ayaklı köpekler yetmeyince 4 ayaklılar yardıma getirilmişti. Açlık grevi boyunca bu köpeklerin psikolojik baskı için getirildiği sonradan ortaya çıktı.

Öncelikle tecritlerdeki devrimcilere şiddetli dayak atıldı. İdare tecritleri yıldırabilirse koğuşları çok daha kolay teslim alabileceğini biliyordu. O gece tecritlerdeki devrimciler falakaya çekildiler. Yüzbaşı Tuna Akkurt köpeğinin tasmasına yapışmış bir elinde sigarası zevkle falaka yiyenleri izliyordu. A blok amiri Binbaşı Hikmet daha önceden askerleri galayana getirmek için ateşli bir nutuk atmıştı. Belden aşağı küfürlerle askerleri devrimcilerin üzerine saldı. Askerler devrimcilerin cinsel organlarını buruyorlar, "sizi sakat edeceğiz" diye haykırıyorlardı. Yüzbaşı Mehmet Bozer'de falaka ve işkenceyi yönetiyordu. O gece işkence sabaha kadar aralıksız sürdü. Köpek havlamaları ve işkence çığlıkları ortalığı inletti.

Daha ilk geceki dayak sırasında bir çok koğuş açlık grevinden vazgeçti. Açlık grevini sürdürenleri üçüncü koğuşa topladılar. 23 Aralık günü koğuşlarda açlık grevini sürdürenler, yalnızca 3. koğuşa toplanan 50 civarında erkek tutuklu, tecritlerdeki erkek tutuklular, kadın koğuşunun tümü (yarısı ölüm hücresinde idi) ve ölüm hücresindeki 5 erkek idi. (11 kişiden 6'sı Salı gecesi dayakta bırakmıştı) 23 Aralık akşamı azınlıkta kaldıklarını düşünerek 3. koğuştaki devrimciler de açlık grevini toptan bırakma kararı aldılar. Peşinden B blokta da bırakıldı. geriye kalakala toptan bırakma kararından habersiz olan ölüm hücrelerindeki 5 ve C. Tecritteki 1 (yani toplam 6) erkek devrimci ve toplam 120 kadar kadın devrimci kaldı.

Grevi örgütlü bir şekilde sürdürenler yalnızca kadınlar olduğundan, idare bu kez kadınlara özel olarak yüklendi. 23 Aralık gecesinden başlayarak sistemli dayak ve işkence uygulanmaya başlandı. 23 Aralık gecesi A.1. koğuştaki kadınlar çıkarıldılar. Açlık grevine devam edip etmeyeceklerini teker teker sordular. Belki bir çatlak yaratabiliriz diye umut ettiler. Umutları boşa çıktı. Herkes devam etme kararında olduğunu açıkladı. Bunun üzerine kadınlara meydan dayağı çekildi Bizzat Yüzbaşı Mehmet Bozer'den cesaret alarak askerlerden bazıları bacılara sarkıntılık yaptılar. Bacılar dövülürken, bir yandan da bir kısım asker koğuşu talan ediyordu. Gece yarısı kadınlar koğuşa döndüklerinde, eşyalarının parçalandığını, yataklarının ortaya döküldüğünü, kap-kacağın kırıldığını gördüler. Fakat moralleri sağlam, kararlılıkları tamdı. Kendilerinden başka kimse kalmasa bile, açlık grevini baştan belirlenen fakat henüz idareye açıklanmayan 10 günlük sürenin sonuna kadar sürdürme kararındaydılar.

Sonraki günlerde bacıların üzerindeki baskılar sürdü. Günde 5, bazen 6 kez sayıma alındığı oluyordu. Geceleri 2-3 kez uykudan kaldırılıp koğuştan çıkarıyorlar, kadınları dövüp koğuşu darmadağın ediyorlardı. Hele Ahmet Kelek isimli faşist teğmenin nöbetinde, gece 1,30'da, 6,30'da olmak üzere en az üç kez sayım oluyordu. Yapılan aramaları yeterli bulmayan Raci Tetik, bir seferinde bizzat eskerlerin başında bulundu. Hoperlörün içine, tuvaletlerin kovuklarına bile baktılar. "Bu orospular bu kadar inatlaşıp direniyorlar. Günlerdir aç, sefil bir sürü dayak yediler. Hala ayaktalar, mutlaka bunların zula bir yerlerde tuzu, şekeri vardır" diye Raci Tetik ortalığı darmaduman etti. "Bunlara güven olmaz. Şampuan şişelerine bal saklarlar" diyerek askerlere şampuanları bile tattırdı. Bu adice aramalarda, iç çamaşırlarını sağa sola asıyorlar, askerlerin gerici yanlarından yararlanarak kadınların kazandığı saygınlığı yok etmeye çalışıyorlardı.

6-7 günden sonra kadınlar hem açlıktan, hem de sürekli dayaktan, uykusuzluktan ve günde üç-beş sefer eşya toplamaktan iyice bitkin düştüler. Bayılmalar, hastalanmalar başladı. İdare bunun üzerine dayaktan vazgeçti. Çeşitli saatlerde, özellikle de geceleri kadınları ayağa dikip bekletme taktiğini benimsedi. Bu arada idare çaresizliğini ve zavallılığını sergileyen gülünç tavırlara giriyordu. Tam sayım düzeni için sıralanmışlarken kadın tutukluların önünden kızarmış etler, pilavlar, tatlılar geçiriliyordu. Mesela kadınlar sayımdan içeriye girdiklerinde masanın üzerine bisküviler, sütler, peynirler yığın olduğunu görüyorlardı.

A.1'de ve C'deki koğuşlarda işkenceler devam ederken ölüm hücresindeki kadınlara ve 5 erkek devrimciye de sürekli baskı yapılıyordu. Bu arada idarenin kendi kendini teşhir etmesini sağlayan olaylar gelişti.

Mesela; 23 Aralık gecesi dayakta bir kadın devrimcinin gözü kötü halde morarmıştı. Mahkemede durum tüm izleyicilerin ve avukatların tepkisini çekti. Avukatlar protesto amacıyla hep birlikte duruşmayı terk ettiler olayın belli

bir kamuoyu yaratttığını gören idare suçu bastırmak için alışılmış yöntemlere başvurdu. Asılsız iddialarla uydurma bir dava açtı. Bu dava o güne kadar açılanlar içinde en gülünç olanı, sorgu hakimini ve savcıyı bile güldüreniydi. İdarenin iddiası şuydu: sözde normal bir biçimde sayım olunurken adı geçen kadın tutuklu bağırmaya, sloganlar atmaya başlamıştı. Hatta sayım mangasından erlere hücum edip, onları yumruklamak istemişti. Bu arada saldırıya uğrayan zavallı er kendisini korumak için(!) kenara çekilince kadın tutuklu tökezleyip, radyotörün üzerine düşmüş ve işte gözü bu yüzden morarmıştı. Şimdi idare bu kadın tutukluyu, sayımda olay çıkardığı için dava ediyordu. Bu olay tutuklular arasında radyotörün davası" olarak anılageldi. Ve büyük espiri konusu oldu.

Kadınlar bu şartlar altında açlık grevini önceden kararlaştırılan on günlük sürenin sonuna kadar sürdürdüler. Bütün olumsuzluklara, erkek tutukluların onları yarı yolda bırakmalarına karşın, kadınlar Aralık açlık grevinden kazanımlarla çıkmayı başardılar, 23 Aralık geceki dayaktan itibaren, coplanmak için el açmadılar, "kendi isteğimizle bundan böyle kendimizi döndürmeyeceğiz" diyerek, el vermediler. En önemli kazanım ise A blokta Dev Yol'dan bacıların, D bolkta ise tüm kadınların açlık grevi sonrasında artık askeri eğitim olarak yürümeme kararı almalarıydı. Bunun üzerine C bloktaki tüm kadınlarda, bazen aynı hücreye üçer kişi olmak üzere ölüm hücresine kondular. Fakat bütün bunlar kadınları yıldırmadı.

Açlık grevi sonrasında idare erkek tutuklulara fazla yüklenmedi. Hatta gelişebilecek bir hareketi engelleyebilmek için bazı tavizler verdi. Yumuşamalar yaptı. Kuşkusuz bu durum cuntanın genel politikasından da bağımsız değildir. Mesela Atatürk ilkeleri ve nutuk konusundaki teorik eğitim azaltıldı. Batı kitaplar cezaevine alınmaya başlandı. Askeri eğitimde, A blok dışında belirli gelişmeler oldu.

Erkek tutukluları pek bastırmamakla birlikte idare kadın tutuklulara baskıyı arttırmak için bahene arıyordu. nihayet açlık grevinin bitmesinden bir ay kadar sonra, Ocak sonlarında bir kadın devrimcinin emniyete götürülüşü idareye bu fırsatı verdi. Kadın devrimciler direndiler, idare bunu bahane ederek kadın koğuşuna yüklendi. Götürülmemek istenen bacının hemen yakınında yer alan, ona sahip çıkanlardan 10 kişi tespit ederek ölüm hücresine indiler. Başta bu bacılar olmak üzere tüm koğuşa şiddetli bir baskı ve dayak faslı başladı. Bu dönemdeki dayaklar, o zamana kadarkilerinin en yoğunu idi.

Bir kaç hafta devamlı süren yoğun dayak sonucu bir çok devrimcinin kolu, bacağı mosmor, kimisi yürüyemez, yatıp, kalkmaz hale geldiler. Kadınlar buna rağmen açlık grevi kazanımlarını korumayı başardılar. Ancak bir bütün olarak Mamak cezaevinin durumu gözönüne alındığında "emniyete vermeme" tavrının ne kadar ileri bir eylem birliği olduğu ortada idi. Üstelik kadınların direnişi bütün içinde denizde damla gibiyken böyle bir direniş büsbütün ileri boyutlu kalıyordu. Ayrıca son direnişte görüldüğü gibi, kadın koğuşunda bile topyekün ve çoşkulu bir direniş yapılamamış, özellikle bazı siyasetlerden (başta DY.) çoşkulu bir katılım olmamıştı. Bu nedenle daha sonraki emniyete götürmelerde direnme tavrı konmadı. Daha doğrusu konamadı. Bu iki açlık grevinden sonra yemek duası etmeme kararının hayata uygulanmamasından sonra kadın devrimcilerin attığı ikinci bir geri adımdı. Bir başka olumsuzluk da C. bloktaki kadınlar Şubat 1982'de A'ya taşındıktan sonra çıktı. C'den A.2. koğuşa getirilen kadın tutuklular, idarenin istediği kıdemliyi kabul ederek önemli bir taviz vermiş oldular. Ancak bir bütün olarak kadınların mücadelesine ve bu mücadelenin kazanımlarına bakarsak, bu geri adımların tali olduğunu, esas yanın olumlu ve ileri yan olduğunu görürüz.

ARALIK AÇLIK GREVİ NEDEN YENİLDİ ?

Aralık açlık grevi daha ilk gününden neden yenildi? Bizce bu sorunun cevabı, 12 Eylül sonrasında devrimcilerin verdiği kayıplardan, devrimci örgütlerin aldığı yenilgilerden ayrı değerlendirilemez 12 Eylül tüm devrimci örgütlere ağır darbeler vurdu. Cunta kitlelerin mücadelesini süngü zoruyla bastırırken, devrimcileri kitlelerin gözünden düşürmek içinde yoğun bir ideolojik kampanya sürdürdü.

İllegal çalışmaya önem vermeyen, hantal ve bürokratik örgütlenmeler, hakim sınıfların baskıları altında çorap söküğü gibi çözülmeleri, en üst düzeydeki, Merkez Komitelerdeki kişilerin yakalanmaları ve işkencelerdeki olumsuz tavırları genel olarak devrimin, karşı-devrim karşısında sessiz kalması, devrimcileri moral bozukluğuna uğrattı.

Bu durum özellikle Ankara'da çok belirgindi. Çünkü Ankara'da devrim ile karşı-devrim arasındaki güç dengesi diğer yerlere kıyasla daha olumsuzdu. Bir yandan Ankara'nın sınıfsal yapısından, esas olarak küçük burjuvaziye dayanan devrimci potansiyelinden dolayı Mamak cezaevini dolduranlar içinde oportünist siyasetlerden, özellikle de Dev-Yol'dan olanlar ağırlıkta idi. Dev Yol ülke çapında en ağır darbeleri yemiş, merkezi olarak çökertilmişti. Tabanı bu çöküntünün etkisi altındaydı. Ve mücadeleci bir ruhtan yoksundu. Diğer yandan, hakim sınıflar da başkent olması nedeniyle Ankara'ya özel önem veriyorlardı. Mamak cezaevi tüm dünyada disiplin açısından en önde geliyordu.

Bu şartlar altında Mamak Cezaevindeki devrimcilerde genel olarak devrime inanç zayıftı. İdeolojik sağlamlık yoktu. Yenilginin birinci ve en önemli nedeni budur.

Kitlenin bu inançsızlığı nasıl giderilebilirdi? Adım adım mücadele ile, sabırla ve örgütlü bir çalışma ile, oysa Mamak Cezaevi çapında böyle bir örgütsüzlük olmadığı gibi, her siyasetin kendi içinde dahi sağlam bir örgütlülük yoktu. Bu özellikle, başta Dev-Yol olmak üzere Kurtuluş ve Halkın Kurtuluşu içinde geçerliydi. Kitlenin örgütsüzlüğü yenilginin ikinci nedeniydi.

Ve nihayet önderliğin yetersizliği de yenilgide rol oynadı. Oportünist siyasetlerin her biri kendi önderliğini kurma sevdasında olduğundan ve grup çıkarlarını ön plana geçirdiğinden, kollektif bir önderlik, siyasi uyanıklığı olan mücadeleci bir önderlik kurulamamıştı. Bunun en somut örneği son ana kadar yoldaşlarımıza açlık grevinin başlama tarihinin bildirilmemesiydi. Önderliğin yetersizliğini de yenilginin üçüncü nedeni olarak sayabiliriz.

MAMAK CEZAEVİNDEKİ MÜCADELEDEN ÇIKARDIĞIMIZ DERSLER NELERDİR ?

Bir bütün olarak baktığımızda Mamak Cezaevi'nin 1978 sıkıyönetiminden bu yana geçen yaklaşık üç buçuk yıllık tarihinde sistemli örgütlü bir direniş olarak yalnızca Temmuz Açlık Grevinden sonra Tecrit 1 Arka'nın 5 ay süren direnişini ve kadınların 7 Mayıs 1981'den başlayıp bu güne dek süren direnişini görüyoruz.

Bunlardan birincisi yenilgiyle sonuçlandı ikincisi ise bugüne kadar kırılamadı ve inanıyoruz ki kırılamayacaktır.

Bu durumdan çıkaracağımız dersler nelerdir?

Ne yazıkki 12 Eylül döneminden devrimciler yüz akıyla çıkamadılar. Hele Mamak Cezaevi, 12 Eylül'de karşı-devrimin devrim üzerinde bir zafer olarak anılacaktır. Çünkü, Komprador patron-ağa devleti, Mamak Cezaevi'ndeki devrimcilere boyun eğdirme, onları birer robot haline getirme yönünde hayli başarılı oldular. Devrimciler, Cunta önünde inançlarını savunamadı-

lar. Faşizmin ideolojisini savunur görünmek, faşist marşları söylemek, askeri eğitimi yapmak zorunda kaldılar. Faşist Türk ordusunun bir askeri gibi davranmak, bu ordunun erlerine ve subaylarına "komutanım" demek zorunda kaldılar. Mamak Cezaevi'nden geçen tüm devrimciler olarak, bunların özeleştirisini halka vermek zorundayız.

Tecrit 1 Arka'nın direnişi, yiğitçe olmasına, büyük saygınlık ve destek kazanmasına rağmen, yenilgiye uğradı. Çünkü kitleden kopuk, "sol" bir eylem olarak başlanmış ve gelişmişti.

Buna karşılık kadın tutukluların direnişi kırılamadı. Bizce bu durumun nedenleri şunlardır:

Birinci ve en önemli neden, kadın tutukluların, siyasetler arasında oldukça sağlam bir eylem birliğini gerçekleştirmeleriydi. 7 Mayıs'ta direnişin tüm devrimcilerin birliğiyle başlaması ve sürmesi büyük bir süredir devam eden direnişin zafer kazanmasında önemli rol oynadı. Zaman zaman bu birliği bozan gelişmeler olduysa da devrimciler bunları aşmasını bildiler. Hatta bu birlik hakim sınıflarca bile görülüyor ve onları endişelendiriyordu. Bu konuda güzel bir örnek, Açlık Grevinde Raci Tetik'in bir sözüdür. Uluslararası Af Örgütü'nün Mamak Cezaevi'ni ziyareti ve bu vesile ile gazetecilerin cezaevi'ne gelişleri sırasında, bir gazeteci bir bayan tutukluya sordu: "Koğuşlarınızda görüş ayrılıkları oluyormu?" Raci Tetik atıldı. "Bunların hepsi solcu, aralarında sağcı yok" Gazeteci üsteledi: "Onu sormuyorum. Yani franksiyonlar arasında görüş ayrılığı filan çıkıyormu?" Raci Tetik acı acı güldü: "Sen ne diyorsun, bunlar birbirine öyle bir tutkundurlar ki aralarından su bile sızmaz!" Yine Raci Tetik aynı konuşmada kadın tutuklular için; "Bunlar harekete geçmeyen erkek arkadaşlarına önderlik etmek, herekete geçirmek istiyorlar, ama nafile başaramıyacaklar !" diyordu. Şubat 1981'de yayınlanan bir "Yeni Asır" gazetesinde Mamak Cezaevi hakkında çıkan bir yazıda "bayan tutuklular arasında sağcı bulunmadığından, erkek arkadaşlarına kıyasla daha katı bir tutum benimsiyorlar." deniyordu. Bütün bunlar hakim sınıfların bile kadınların mücadelesini kabullenmek zorunda kaldıklarını ve bu mücadelede kadınların birlik olmasının payını kavradıklarını gösteriyordu.

İkinci neden, mücadelenin kitlenin kendi tecrübeleriyle adım adım gelişmesiydi. Bu mücadele içinde devrimciler eğitildiler. Siyasi uyanıklıklarını geliştirdiler. Kendi attıkları adımlar karşısında hakim sınıfların ne tür taktikler geliştirebileceklerini kendi tecrübeleri ile gördüler. Birlik olarak direnince hakim sınıflara kabul ettiremeyecek şey olmadığını kavradılar. En üst düzeyden generaller, albaylar gelip gözdağı veriyorlar, fakat sonunda çaresiz ve acz içinde kalıyorlardı. Kitlelerin, özellikle askerlerin desteği ise büyük bir moral oluyordu. Karşı-devrimin aczini, devrimin gücünü pratik içinde adım adım gören devrimciler, direnişi sürdürmeye giderek daha bir kararlı oldular.

Üçüncü neden, kadınların mücadelesinin örgütlü ve plânlı gelişmesiydi. 7 Mayıs eylemi bu açıdan gerçekten önemli ve doğru bir başlangıçtı. İşkenceler gibi kitlenin büyük bir tepkisini çeken bir hedef konmuş ve ailelerin desteği sağlanmıştı. Bu destek sonuna dek sürdürüldüğünden, kamuoyu yaratmaya önem verildiğinden, kadınlar mücadelelerinde yalnız kalmadılar. Mahkemeli, görüşleri, avukatları, kısacası ellerindeki tüm imkanları kullanarak destek sağladılar. Hatta hakim sınıflar arasındaki çelişkilerden de yararlandılar. Mesela sosyal-faşist TKP davasının yarattığı kamuoyu buna örnektir. TKP davasından yargılanan kadınlar, tecrit olmamak ve parsa toplamak amacıyla baştan beri direnişin içinde yer almışlardı. TKP davasının başlangıç tarihi Şubat 82'ye A.1 kadın koğuşu üzerindeki baskıların en yoğun olduğu döneme rastladı. Sosyal-emperyalist ve Avrupa'lı emperyalistlerle Cunta arasında çelişkiler nedeniyle TKP davası Avrupa basını'da dahil olmak üzere önemli ilgi gördü. Bu mahkemede kadınlara yapılan işkenceler anlatıldı. Bizzat cezaevi doktorlarının vermek zorunda kaldıkları işkence raporları mahkeme heyetine iletildi. Olay basına yansıdı. Geniş bir kamuoyu oluştu. Bu da idareyi zor durumda bırakıyor ve daha tavizkâr olmaya zorluyordu.

İşte kadınların mücadelesinin zafer kazanmasını belirleyenler bu iç şartlardır. Bu iç şartların yanı sıra belirleyici olmayan, etkileyici olan bazı dış şartlarda vardır. Mesela, kadınlar arasında faşist bulunmaması; kadınlara yapılan baskı ve işkencenin daha çok tepki çekmesi; kadınlara yapılan işkencenin, erkeklere yapılan kadar boyutlu olmaması, vb. Ancak bunlar esas değil talidir. Belirleyici değil etkileyicidir. Bu nedenlerin abartılmasına ve ön plâna çıkarılmasına karşı çıkmalıyız.

Özellikle Dev-Yol Aralık açlık grevi yenilgisini ve Dev-Yol'un bu yenilgideki önemli rolünü örtbas etmek için bu dış şartları abartmaktadır. Erkeklerin daha ilk geceki boyun eğişlerini hoş gösterebilmek için erkek devrimcilere akıl almaz baskı ve işkenceler yapıldığını vb. söylemektedir.

Biz şunu vurgulamalıyız: devrimcilerin baskı ve işkence karşısındaki direncini her zaman için onların halka ve devrime bağlılığı belirler. Halka ve devrime güvenenler, ne kadar ağır işkencelere uğrarlarsa uğrasınlar, boyun eğmezler.

Mamak Cezaevi mücadelesi bizlere bir kez daha şunu göstermiştir. Komünistler her zaman için devrimcilerin birliğini sağlamaya çalışmalıdırlar. Devrimcilerin birliği ve adım adım yükselen mücadelesi sabırla, kararlılıkla inşa edildiğinde, karşı-devrimciler boyun eğmek zorunda kalacaklardır. Karşı-devrimin azgınlığına, taktik olarak güçlü görünmesine kanmayalım. Çünkü büyük öğretmen, yüce M-L Mao Zedung'un dediği gibi; "karşı-devrim yalnızca kâğıttan bir kaplandır."

——SON——

ERMENİ ÖRGÜTLERİ...

Baştarafı Syf. 21'de

Faşist basında "solcu" oldukları ilan edilen bu örgütlerin devrimcilikle bir ilişkileri yoktur. Çünkü, emperyalizmin ve özellikle Türkiye pazarından "hakkını (!)" alamayan Fransa, Rusya gibi emperyalistlerin yıpranmış ve parçalanmış bir Türkiye'nin daha kolay lokma olacağı düşüncelerinin aleti haline gelmişlerdir. Rus sosyal-emperyalizmi, daha belirgin hale gelen NATO içindeki çelişkileri kızıştırmak, dolayısıyla ABD-Avrupa çelişkisini derinleştirmek ve sınırlarına en yakın ABD kuklasını (dolayısıyla ABD'yi) zayıflatmak istiyor. Fransa ise ayrıca, Ermeni'lerin oy potansiyeli hesaplarınıda yapmaktadır.

Ayrıca Ermeni örgütlerin bu eylem ve saldırıları bahane ederek, özellikle yoksul Ermeniler üzerindeki ulusal baskıyı alabildiğine arttırmaktadır. İşte Ankara eyleminden sonra İstanbul'da, Ermenilerin dini ibadet yerlerinden birisinin saldırıya uğraması örneği, yada birbirleriyle uzlaşmaz gibi görünen burjuvazinin çeşitli kesimlerinin tek ağızdan "masum" devletimizi korumaları.

Kısacası şunu söyleyebilirz ki, bu örgütlerin ve eylemlerin hiç bir haklı temeli olmadığı gibi, emperyalizmin ve faşist Türk devletinin ekmeniğen yağ süren, gerici örgütlerdir. Yoksul Ermeni kardeşlerimizin tek kurtuluşu TKP/ML önderliğindeki Halk Demokrasisi, Bağımsızlık ve Sosyalizm mücadelesine katılmakladır.

KÜLTÜR VE SANAT KÖŞESİ

M. ZEKİ ŞERİT ANISINA /2. BÖLÜM

(GEÇEN SAYIDAN DEVAM)

— Oğlum yazık değilmi, kendini böyle ezdiriyorsun ?
Hadi bugün dayandın diyelim, ama bu daha ilk gün. Bunun daha yarını var. Haftaları, ayları var. Daha ne kadar dayanabileceksin ha ?

(Yerde yatan Zeki'nin başına diz çökmüş vaziyette konuşmaktadır. Arada sesini daha da yumuşatarak, Zeki'nin başına yastık koymak için ya da ona su isteyip istemediğini sormak için sözünü keserek ikna etmeye çalışmaktadır.)

— Buradan, kimler geldi, kimler geçti, şu duvarların ağzı-dili olsada sana anlatsa. Sen nesin ki ? Sizin önderleriniz, şefleriniz geçti. Hepsi de ilk geldiklerinde senin gibi direttiler. Ama sonra gördüler ki, ne kadar diretseler boşuna !

— İfade verdiler sayfalarca... Baktılarki biz her şeyi zaten biliyoruz, baktılarki saklamak yararsız; akıllarını başlarına alıp herşeyi bir bir anlattılar.

Bak oğlum! Ben çok şey gördüm. Ben şiddete karşı olan birisiyim. Ama böyle diretirsen, seni ben bile kurtaramam. Nasıl olsa sonunda konuşacaksın. Vakit varken kendini boşuna ezdirme, efendi efendi; baştan anlat anlatacağını ha ? ne dersin ?

(Zeki cevap vermez, başını öbür yana çevirir.)

— Zaten çok bir şey istemiyoruz senden, çünkü her şeyi biz zaten biliyoruz. Ama önemli olan, senin doğru söylediklerine inansınlar. Yoksa seni mahvederler. Bunun için, bizim bildiklerimizi kabul edeceksin. Buna mecbursun. Doğuya niçin gittiğini, orada neler yaptığını, İstanbul'a ne zaman, neden geldiğini, biz bunları biliyoruz. Senden öncekiler bir bir anlattı. Belgeleri elimizde. Sıyır bak göz bağını. Senin kendi el yazında elimizde mi değil mi bir bak istersen, sıyır...

(Zeki'nin kafasını, kendisini görmeyecek şekilde çevirir. Zeki göz bağını sıyırıp adamın gösterdiği kağıda bakar. Sonra tekrar bağını indirip halsiz uzanır, bir şey söylemez.)

— Görüyorsun ya, diretmekte fayda yok! Biz bilmesek, hadi diyelim ki sakladın. Ama biz zaten bildiğimize göre... Neyi kimden saklıyorsun ?

Ya bildiklerini kabul edeceksin, bizi doğru söylediğine inandıracaksın, ya da çok acı ama, öleceksin oğlum. Buradan konuşmadan çıkmak hikaye. O direnme palavralarına filan sen boş ver hepsi hikaye onların. Bu işin başka kurtuluşu yok. Konuşmazsan buradan ancak ölün çıkar. Ne diyorsun? Razı mısın ölmeye?

(Zeki cevap vermez.)

Bu yaşta bir hiç uğruna ölmek! Bizim bildiklerimizi bizden gizlemek için ölmek! Bilmiyorum artık kendin karar vereceksin. Bak Üniversiteye gidiyormuşsun, ananın, babanın kimbilir senden ne umutları vardır. Kendine acımıyorsun, bari onlara acı. İyi düşün, kararını düşünerek ver. Ne dedim sana, zaten bir şey istemiyoruz fazla. Bizim bildiklerimizi kabul edeceksin yanlızca! Ha, birde şu İstanbul'a ilk geldiğinde kaldığın evi vereceksin...

Tamam mı Zeki, anlaştık mı? Hadi bakayım oğlum, ben seni biraz kendi kendine bırakayım. Söyleyeceklerini toparlar, az sonra ifadeni ver. Sende kurtul, biz de kurtulalım. Hemen bu gece yazarız ifadeyi. Yarın da cezaevine sevkini yaparız. Mahkemeye de hakkında bir "iyi hal" raporu veririz. Polise yardımcı olduğun için az bir cezayla yırtarsın. Bir kaç yıl yatıp çıkarsın. Anana, babana da kavuşursun.

Hadi bakayım, toparla kendini şöyle, toparla-aferin!

(İşkenceci böyle konuşup Zeki'nin sırtını sıvazlıyarak çıkar. Zeki tek başına kalır. Bir süre sessiz, hareketsiz yatar. Sonra yerinde dikleşir. Yumruğunu sıkar. Perdenin arkasından, Zeki'nin içindeki komünist yanı dile getiren ses duyulur.)

Komünist ses, zorbalık sökmeyince, akılları sıra seni tatlı dille yola getirecekler ahmak adamlar! Sen sanki bilmiyor musun onların niyetini! Konuşsun bakalım böyle tatlı tatlı... Kolaymı, yenilgi korkusu sardı içlerini. Sana boyun eğdiremezlerse diye dizleri titriyor. Burası bir savaş alanı Zeki! Sen ve düşmanın karşı karşıyasınız. Sanmaki yanlızsın, sanmaki terk edilmişsin, bir başınasın. Hayır! Bütün dünya işçileri seni gözlüyor Zeki....!

Onların gözleri senin üzerinde....!

Proleterya davası uğruna şehit düşenler yumruklarını sıkmış seni izliyorlar....!

Hepsi de sana bir tek şey söylüyorlar. Direnmelisin ve direneceksin.. Savaş alanından galip çıkacaksın. Onlara boyun eğdireceksin.

Zeki uzanıp yatar, halsiz kalmış gibidir. Bir an sessizlik olur. Sonra kararsız ve titrek, Zeki'nin içindeki burjuva ses duyulur. Daha sonra Komünist ses giderek zayıflayacak, burjuva ses ise giderek kendinden emin hale gelip, dizginleri eline alacaktır. Komünist yan ile burjuva yanın karşılıklı konuşması sırasında sahnede sessiz yatan Zeki, uygun mimik ve hareketlerle içindeki bu iki karşıt yanın mücadelesini yansıtır.)

Burjuva ses— Ama bugün daha birinci gün! Daha günlerce dayanabilecekmisin?

K— Ne demek? Elbette dayanacaksın, sen işçi sınıfı adına, halk için, devrim için savaştın. Kızıl günler için direnmelisin. Düşün Zeki! İnsanların kardeşçe ve sömürüden uzak yaşayacakları o aydınlık günleri bir düşün. Özgürlüğün o en güzel kılığı, işçi tulumuyla dolaşacağı günleri düşün!

Toplumun bütün zenginliklerinin gürül gürül aktığı, herkesin gücü oranında çalıştığı, ihtiyacı kadar tükettiği o güzelim Kızıl yarınları düşün....!

Düşün ki, o zaman tüm emekçiler seni şükranla, saygıyla anacak.

Seni ve senin gibi nice adsız sıra neferini...

B— Ama sen daha hiç bir şey yapamadın! Devrime doğru-dürüst hiç bir katkın olmadı ki! Yaşayıpta devrime yararlı olsan daha iyi değil mi? Böyle yolun ta başında düşüp kalmak, pisi pisine ölmek....

K— Pisi pisine ölmek mi? Zeki, kendine gel! O nasıl söz öyle? İBRAHİM yoldaş pisi pisine mi öldü? Mao Zedung yoldaş ne diyor: Kimi ölüm vardır, Tay dağından daha yücedir; kimi ölüm vardır; kuş tüyünden daha hafif, daha değersiz. İşkencede ölmek, Ser Verip Sır Vermemek ölümlerin en yücesi, en şereflisidir. İşkencede ölürsen, bayrak olursun, senin direnişin nice devrimciye güç verir. O dayandı, biz neden dayanmıyalım derler. Seni örnek alırlar. Belki de bir ömür boyu yaşayarak yapacağın hizmetten fazlasını bile yaparsın devrime....

B— Zaten sen yaşamayı kendin için istemiyorsun ki; devrime yararlı olmak, daha çok hizmetler yapmak için istiyorsun. Ölsen bayrak olurmuşsun! İlk öldüğünde ismin belki şöyle duyulur. Ama sonra unutulup gidersin.

Şimdi onların bildiklerini kabul etmezsen ilerde gücün iyice azalınca,

belki daha çok bilgi bile verirsin, iyisi mi sen şimdiden kabul et. Yeni bilgi vermekten kurtulursun. Adamın dediği gibi bir kaç yıl yatıp çıkarsın, sonra da, bıraktığın yerden sürdürürsün mücadeleni...

K— Zeki ne yapıyorsun ? Herşeyi unuttunmu ? İlke, sonuna kadar direnmektir. İlke, hiç bir şey söylememektir. Bir kez tökezlersen bir daha kalkamazsın. Bilinenleri kabul edeyim diye başlarsın, gerisi gelir. Sonra bu kambur bütün bir ömür sırtında taşımak zorunda kalırsın! Ölene kadar bunun acısını içinde taşırsın! Sakın ha Zeki...

B— Gerisi neden gelsin? Herşey senin elinde. .... Ne diyorum sana? Yanlızca bilinenleri kabul edeceksin. Adamın dediği gibi, hadi bilmediklerini saklasan neyse. Ama baksana, adamlar herşeyi öğrenmiş. Baksana senden öncekiler bir sürü şey söylemiş, adamlar bir sürü belge bulmuş. Görmedin mi, el yazın bile onların elinde...

Bilinenleri kabul et ve sus! Bu senin elinde Zeki...

Hele bir inansalar senin doğru söylediğini, zaten senin peşini bırakırlar.... Ne dedi adam, bu gece ifadeyi ver, yarın cezaevindesin, bir kaç yıl sonra da dışarda... Evet, evet! En iyisi bu. Bilinenleri kabul etmek. Ama bir de ev istediler senden, onu ne yapacaksın? Ha, şu kimsenin kalmadığı ev... Orası var ya, orası artık kullanılmayacaktır. Orayı verirsin, kimseye zarar gelmez. Hem öyle bir ev vermek, doğruyu söylediğine inandırıradamları. Dersin ki boşaltmıştık. İnanırlar doğru söylediğine. Başka bir şey bilmiyorum dersin, inanırlar.

K— Hayır! Hayır! Yapma Zeki!

B— Bu akşam ifadeyi verirsin..... Yarın cezaevindesin.

(Perde kapanır)

III. PERDE:

(Perde açılmadan önce konuşmacı, Zeki'nin bu ilk işkence sırasında yenik düştüğünü anlatır. Zeki'nin boş diye verdiği, ev, gerçekten kullanılmaması gereken bir evdir. Ancak yoldaş ilkesizlik yapmış. Parasızlık yüzünden, evdeki tüpgazı almaya gitmiştir. Evde kurulan karakola düşerek yakalanmıştır. Zeki bu yoldaşın yakalanmasına neden olduğu için büyük bir eziklik duymaktadır. Perde açıldığında Zeki cezaevindedir. Sessizce önüne bakarak sigara içmektedir. Yanında bir yoldaşı oturmaktadır.)

Yoldaş— Ne o Zeki, ne düşünüyorsun yine?

Zeki— Hiç, öyle işte düşünüyorum.

Y— Hep böylesin Zeki. Bak aylar oldu buraya düşeli. Yık artık şu ezikliği. Tartış, sor. Ne bileyim birşeyler yap artık.

Z—Söylemesi kolay. Ben işlediğim suçun ağırlığı altında ezilmemeye çalışıyorum şimdi. Çalışıyorum ama, pek de beceremiyorum galiba!

Y— Mücadele bitmediki Zeki, devam ediyor. Ama sen ne yapıyorsun? Kapadın kendini dış dünyaya, öyle düşünüp duruyorsun. Böyle düşünmeyle bir yere varamazsın ki?

Z— Düşünüyorum, çözmeye çalışıyorum. Neydi benim böyle çöküşüme yol açan? Bunu bulmaya uğraşıyorum.

Y— Neydi peki sence? Ne sonuca vardın?

Z— Yaşam biçimi olsa gerek diyorum. Sınıf kökeni yani. Biliyorsun öğrenciydim ben, Üniversite öğrencisi. Gerçi babam işçidir ama ben küçük-burjuva yaşam içinde yetiştim sayılır. Hep mühendis olup, ailemi kurtarma özlemi ile yetiştirildim. Bu olsa gerek diyorum. Çözülmeme neden olan bu küçük-burjuva yaşam şartlarıydı herhalde.

Y— Bak, işi böyle şartlara yüklemek kolaycılık bence.. Çünkü bu, sorumluluğu dış şartların üzerine yıkıvermek olur. Oysa, yenilgide belirleyici olan yan, senin iç şartlarındır. En başta da ideolojik zayıflığındır.

Z— Yani komünizme yeterince inanmadığımı söylemek istiyorsun?

Y— Evet, tam da bunu söylemek istiyorum. İşkencede komünist bir tavır koyabilmek, her şeyden önce ideolojik sağlamlığa, yani komünizme olan inanca bağlıdır. Bir çok devrimci komünizmi kavrayarak değil; çevresindeki şu yada bu devrimciye güven geliştirerek, ona inanarak mücadeleye atılıyor. Devrimciliğin sırf gözle görünen yanını, pratiği benimseyerek yetişiyor. Bizim, dar-pratikçilik, kendiliğindencilik dediğimiz illet bu. Sonra pratikte tökezlemeler, yenilgiler olunca, ya da güvendiği bir devrimci çözülünce ne oluyor? Bütün hayal şatoları yıkılıyor. Oysa, komünist bir direnme için, pratiğin şaşaasına, ya da kişilere değil komünizmin ta kendisine inanmak şarttır. Komünizme inanmak için de komünizmi kavramak gerekir.

Z— Başlangıçta inancın güçlüydü aslında, sonra ne olduysa oldu. İçimdeki gerici esas, komünist sesi bastırdı adeta.

Y— Demek ki o komünist ses yeterince güçlü değilmiş. Ama yalnızca, komünistler direnebilir diye bir anlam yanlıştır aslında. Çünkü önümüzdeki devrim aşaması Demokratık Devrimdir. Komünist olmadığı halde, devrim için mücadele eden bir çok devrimci örgüt vardır. Komünist olmayan devrimciler de direnebilir. Onlara direnme gücü veren halka ve devrime olan inançlarıdır. Gerçi onlardan, İBRAHİM yoldaşınki gibi, dört dörtlük, komünist bir direniş bekleyemeyiz. Ama onlarınki de saygıya layıktır.

Ne yazık ki, anlaşılan senin halka ve devrime olan inancında sarsılmış. Öyle olmasa, adamların önünde yelkenleri suya indirmezdin herhalde.

(Zeki sessizce kafasını sallar.)

Y— Fakat iş bununla da bitmiyor Zeki. İdeolojik sağlamlık, halka ve devrime olan inanç yetmiyor. Üçüncü olarak tecrübe de gerekli. İşkencede nasıl davranılacağını bilmek, polisin taktiklerini tahmin etmek, sana atılan zarfları yememek, aslında başlı başına bir savaş sanatıdır. Bu sanatı biz teorik olarak istediğimiz kadar öğrenmeye çalışalım, belirleyici olan pratik sınavdır. Lafta birçok şeyi kavramış görünenler, düşmanla yapayalnız, yüz yüze kaldıklarında bir de bakıyorsun en ummadığın biçimde polisin yalanlarına, aldatmacalarına kanıveriyorlar. Hep deriz hani, polis istediği kadar, "herşeyi biliyorum" desin, kanmayın diye, Ama, öyle insanlar bu zarfı yutuyorki, görünce şaşıp kalıyorsun.

Z— Mesela ben! Hiç kendimden ummazdım böyle bir tavrı. Tavrımla herşeyden önce kendi kendimi müthiş bir hayal kırıklığına uğrattım. "Biz her şeyi biliyoruz" zarfını nasıl yuttuğumu, hala hayret ediyorum...

Y— Gerçi tecrübe, bir devrimcinin çözülüp çözülmemesinde belirleyici değildir, ama çok önemli bir etkendir. Ve nihayet, senin o "yaşam biçimi" dediğin sınıf kökenide önemli bir etkendir. Ama sınıf kökenini, senin yaptığın gibi en başa, belirleyici neden olarak koymak yanlıştır. Yeri, ideoloji, halka ve devrime inanç ve tecrübeden sonra gelir ancak.

Proleter kökenli bir kişi ile burjuva kökenli bir kişi arasında elbette farklar olacaktır. Proleter kökenli bir kişinin, kendi içindeki komünist yanı geliştirmesi ideolojik olarak sağlamlaşması çok daha kolaydır. Çünkü komünizm onun kendi sınıfının ideolojisidir. O, bu idelojiyi doğuran maddi yaşamın güçlükleriyle yoğrulmuştur. Hep birlikte çalışmaya alışmıştır, tek kişi olarak hiç, sınıfı ile birlikte her şey olduğunu pratik içinde kavramıştır. O, bir arkadaşının makinaya kaptırdığı kolunun acısını taa içinde, yüreğinde hissetmiştir. Oysa küçük-burjuva kökenli bir kişinin içindeki gerici ve bencil yan daha güçlüdür. Küçük-burjuvazi, kendini ve kendi yaşamını dünyanın merkezi olarak görür. Kendini fazla önemser, yüreğinde ölüm korkusu vardır. Kısacası, proleter kökenli bir kişinin kendisini, kocaman bir makinanın dişlisi gibi görmesi, bencillikten uzaklaş-

ması çok daha kolaydır. Çünkü onun inancı kendisi ile sınırlı değildir. Bütün işçileri kucaklar Kendisi ölse bile, sınıf kardeşlerinin kavgayı sürdürüp zaferi kazanacağına güvenir.

Z— İşte, beni çökertende bunun eksikliği oldu zaten. Öyle bir hisse kapıldım ki, sanki ben ölünce herşey bitiverecek.

Y— Bu senin ideolojik zayıflığından kaynaklandı Zeki. İşçi kökenli olsaydın içindeki komünist yan belki daha güçlü olurdu. Ama unutma; belirleyici olan senin içindeki sınıf kavgasından kimin galip çıkacağı.. Proleter yan mı, burjuva yan mı? Şunu da unutma, yarı-feodal bir düzende, feodal ve kapitalist pisliklerin içinde yaşadığımıza göre, işçilerin içinde de iki yan mücadele halindedir. Ve pekala, bir işçinin içindeki burjuva yan da galip gelebilir. Her devrimci, her komünist, kendi içinde yaşayan bir burjuva çizgi olduğunu aklında tutmalıdır. Bu yanlızca bugün için değil taa komünizmin ileri aşamasına kadar böyle olacak. Eski toplumların bıraktığı pislikler komünistlerin düşünce yapısına dahi yansıyacak. Bunu bilirsek, içimizdeki gerici yanla savaşabiliriz. Diyalektik bize herşeyin iki karşıttan oluştuğunu öğretmiyormu Zeki? İşte biz de böyleyiz! İçimizdeki gerici yanla bilinç ışığında savaşmalıyız. Yoksa ne olur? İçimizdeki gerici sesi duyduğumuz an paniğe kapılır ve yelkenleri suya indiririz.

Z— İşte benim tam da öyle oldu zaten. İyi niyetli rolü yapan işkenceci, benle konuştuktan sonra, inanmazsın belki ama, adeta içimdeki iki yan birbiri ile savaşa tutuştu.

Y— Neden inanmıyayım, hemen her devrimci aynı şeyi yaşamıştır.

Z— İşte ben bu savaşta tarafsız kaldım, komünist yanı güçlendirmek için parmağımı dahi kıpırdatmadım. Senin de dediğin gibi, gerici sesi duymak beni büyük bir telaşa kaptırmıştı. Kendi içinden böyle bir ses duyabileceğimi ummadığım için hazırlıksız yakalandım.

Y— Bir de şu var Zeki. Belirleyici neden kişilerin iç çelişkisidir bu tamam. Ama kişinin içinde mücadele eden iki yandan birisinin daha güçlü olmasına yardım eden dış şartlarıda hesaba katmalıyız.

Z— Ne gibi?

Y— Diyelim ki, bir dönemde partide çözülmeler çok yaygın. Çorap söküğü gibi gidiyor. Direnen parmakla sayılacak kadar az. Bu durumda mutlaka genelde aksi giden bir şeyler vardır. Demekki kadroların ve sempatizanların genelde komünizme ve devrime inancı sarsılmıştır. Mesela, dünya çapında devrim cephesi önemli yenilgiler almıştır, büyük ideolojik darbeler yemiştir. Ya da, ülke çapında parti bir dizi hatalar yapmaktadır, sınıf mücadelesine önderlik edememektedir. Tabii bunların hepsi bir arada da olabilir. O zaman mutlaka hastalığa doğru teşhis koymalı, hatayı yalnız tek tek kişilerde aramamalıyız. Doğru teşhis koymazsak, doğru tedavide yapamayız.

Z— Biliyormusun, sen konuştukça sıkıntımdağılır gibi oluyor. Ben kendimi karamsarlığa hatta yılgınlığa kaptırmaya başlamışım anlaşılan...

Y— İşte bende bundan korkuyorum zaten! Mücadele daha bitmedi ki Zeki. Tersine, senin için şimdi yeniden ve çok daha çetin bir mücadele başlıyor!

Z— Peki, ne yapabilirim, nereden başlayabilirim?

Y— En başta, kendi içindeki onarımdan başlamalısın. Yenilgiye uğramış olan komünist yanı yeniden inşa etmelisin. Bence işe, öz-eleştiri hazırlamakla başla. Böylece, yenilgine yol açan nedenleri daha ayrıntılı tahlil edebilirsin. Onların kökünü kurutmak için bu şart. Tabii, esas öz-eleştirinin pratikte verileceğini unutma. En iyi bir öz-eleştiri, ikinci bir işkence sınavından başın dik çıkmak olacaktır. Şimdilik, bizim için pratik, cezaevinde mücadeledir. Bu mücadeleye en ön saflarda katılmalıyız.

Z— Birde mahkeme işi var!

Y— Bak o meseleyi de konuşmalıyız. Bence, hakim sınıfların gözünde, senin partiyle olan ilişkin açık. Bu nedenle mahkemede partiyi savunmalısın.

Z— Bende bunu istiyorum. Ama çözülmüş bir kişinin bunu yapmaya hakkı varmı?

Y— Bu konuda katı ve doğmatik olmamalıyız. Her kişinin çözülme şartlarını ve boyutlarını somut olarak incelemeliyiz. Mesela sen partiye zarar verdin, doğru. Hatta polise bilmediği bilgileri vererek bir yoldaşın yakalanmasına yol açtın. Ama, senin ki tam bir çözülme ya da teslimiyet değildir. Hele polis saflarına geçme gibi, ihanet gibi birşey hiç değildir. Sen esas olarak, hakkında bilinenleri kabul ettin. Fakat, polisten kaçırabileceğin ne varsa kaçırdın. Bu durumda, ben senin mahkemede partiyi savunabileceğini düşünüyorum. Sen hele bir öz-eleştirini yaz, onu ilettiğimizde partiye bu konuyu da sorarız. Bence sen siyasi savunma yapabilirsin ve yapmalısın.

Z— İşte bu bana güç verecek. Ben artık kendimi parti adına konuşmaya layık görmüyor ve bunun ezikliğini duyuyordum.

(Zeki, kararlı bir biçimde yoldaşın elini kavrarken ve ilk kez olarak gülümserken, perde kapanır).

IV. PERDE:

Perde açıldığında mahkeme sahnesi görülür. Geride yargıç ve savcı, onların önünde yazıcı vardır. Bir kenarda avukat durmakta, sanık sandalyelerinde, Zeki ve birkaç yoldaşı oturmaktadır. Yargıç o zamana kadarki celselerde iddianamenin okunduğunu, tanıkların dinlenip kanıtların toplandığı ve savcının esas hakkındaki mütalasını verdiğini söyler. Sıranın savunmaya geldiğini belirtir. Avukata söz verir.

Avukat— Sayın yargıcım, sayın heyet!

Şu karşınızda gördüğünüz gençlerin geleceği, sizlerin merhametli, adaletli ellerinize kalmıştır. Bu gençler ya yeniden topluma kazandırılacak, ya da düştükleri çukurda büsbütün derine batarak kaybolacaklardır.

(Zeki ve arkadaşları, bu adam ne diyor diye birbirleriyle konuşurlar. Zeki söz istersede yargıç vermez. Avukat devam eder.)

A— Gençlerimiz, gençliklerinin ve yaşlarının verdiği bir heyecanla kökü dışarda, ideolojilerin ve bir takım kötü niyetli kişilerin peşine takılmış ve bu yola sürüklenmişlerdir.

(Zeki söz istiyorum diye bağırır. Yargıç da onu bağırarak susturur. Avukat devam eder.)

A— Bu yaptıklarını onların gençlik heyecanına vermenizi yüce adalet katınızdan temenni etmekteyim. Şu önünüzdeki gençler, bugün yaptıklarından son derece pişman bir durumdadırlar...

(Zeki, "Avukatı azlediyorum. Susturun şu adamı, savunmamı kendim yapacağım" diye haykırarak ayağa fırlar. Avukat, şaşkın bir halde susar. Yargıç, "Sanık M.Zeki ŞERİT, avukatı falanca filancayı azlettiğini bildirerek bunun tutanağa geçirilmesini talep etti" diye yazıcıya yazdırır. Yargıç tutanak yazdırırken, yazıcının daktilo yazıyor gibi yapması ve perde arkasından uygun daktilo sesi verilmesi gerekir. Avukat eşyalarını toplayarak süklüm-püklüm çıkar. Zeki savunmasını yapmak üzere kürsüye gelir.)

Z— Herşeyden önce şunu söylemeliyim ki ben burda sizin karşınızda kendimi savunmak için konuşmuyorum. Çünkü siz, yüzünüze bağımsızlık maskesi takmış olan kukla mahkemeler, siz bizi yargılayamazsınız...

(Zeki söze bu şekilde başlayınca, yargıç bağırarak onu susturmaya çalışır. Mahkemeye hakaret ettiği için hakkın da ayrı bir dava açmakla tehdit eder. Zeki aldırmaz, "istediğiniz davayı açın" diye cevap verir. Mahkeme heyeti kendi arasında konuşur. Yargıç yazıcıya, "sanık Zeki ŞERİT mahkememize ve mahkememizin şahsında yüce Türk adaletine aleyhen hakarette bulunarak, T.C.K.'nin aşağıda yazılı

maddelerine muhalefet etmiş olup..." diye tutanak yazdırmaya başlar. Zeki konuşmayı sürdürür.)

Z— Biz, yaptığımız hataların hesabını elbette veririz. Ama size, komprador patronların ve ağalarının uşağı olan mahkemelere değil! Biz yaptığımız hataların hesabını halkımıza veririz. Ve bizi ancak halk yargılayabilir, siz değil.

Ben burada konuşuyorsam, kendimi sizin karşınızda savunmak için değil, sizin mahkemenizin, beni ve diğer devrimcileri, komünistleri yargılama hakkı olmadığını yüzünüze karşı haykırmak için konuşuyorum.

İşkencelerin ve demir parmaklıkların bizleri yıldıramayacağını haykırmak için konuşuyorum.

Pişmanlık duymadığımı ilan etmek için konuşuyorum.

Halka hizmet etmekten neden pişmanlık duyayım? Zulme ve sömürüye karşı savaşmaktan neden pişmanlık duyayım?

Hayır! O yaltakçı avukatın söylediğinin tersine, devrimci olduğum için asla pişman değilim!

Benim babam işçidir. Sömürünün ve zulmün ne demek olduğunu iyi bilirim. Üniversite sıralarında, benim gibi birer halk çocuğu olan devrimcilerle tanışıp kaynaştım. TKP/ML önderliğinde ve TİKKO saflarında mücadeleye atıldım. Bu şerefli mücadeleye atıldığım için onur duyuyorum.

Mücadelemizin ilk hedefi, mahkemenizin hizmet ettiği komprador patron-ağa devletini yıkmaktır. Bu faşist devlet, partimiz önderliğinde, özü toprak devrimi olan Demokratik Halk Devrimi ile yıkılacaktır. Yerine Demokratik Halk İktidarı kurulacaktır. Devrim Halk Savaşı yolu ile, iktidarı kırdan-şehire parça parça alarak gerçekleştirecektir. Daha sonra sosyalizme geçilecek mücadelemiz orada da durmayacak, ta komünizme dek sürecektir.

Ben bu uzun ve onurlu mücadelenin adsız bir sıra neferiyim. Bu yolda yaptığım hataların hesabını halka ve partiye vermeye hazırım. Ve vereceğim. Mahkemenize ise ancak şunu söylerim. Bir gün olup elinizden kurtulursam, mücadeleyi bıraktığım yerden sürdüreceğim. TKP/ML Önderliğinde, silah elde savaşacağım.

—İKTİDAR NAMLUNUN UCUNDADADIR !

—YAŞASIN TKP/ML! YAŞASIN TİKKO !!!

V. PERDE:

Perde açılmadan önce konuşmacı şu açıklamayı yapar:

K— M.Zeki ŞERİT, daha sonra, eski bir silah cezasından dolayı yatmakta olduğu Ankara Merkez Kapalı Cezaevinin duvarını delerek, aralarında Taner AKÇAM'ın da bulunduğu 4 kişi ile birlikte kaçtı. Hem de, "Bu duvar, bu duvarınız bize vız gelir, vız!" diye yazıp bırakarak... Zeki nihayet yine sıcak sınıf mücadelesinin içine dönmüştü. Zeki'nin cezaevinden kaçtığı 1976 Sonbaharında, parti saflarında kendilerini "proleter birlik" (Halkın Birliği) adını veren bir hizip başgöstermişti. "Koordinasyon Komitesi" (KK) olarak partinin başına çöreklenmiş olan bu parti yıkıcıları, TKP/ML'in bir parti olmadığını iddia ederek niyetlerini açığa vuruyorlardı. 1976 Sonbaharında hizibe karşı mücadele henüz devam ediyordu. Ve merkezi bir konferans ile partiye sahip çıkanları toparlamak için uğraşılıyordu. Zeki Parti saflarında idi. Ve var gücüyle bu mücadeleye katılmıştı.

Ne yazıkki, henüz bu çabalar meyvesini veremeden 1978 Şubat'ındaki konferansı göremeden, Ekim 1977'de M.Zeki İstanbul Altıyol'da bir evde yakalandı. Hem de bir albay kızının uzaktan uzağa ahmakça sevdası yüzünden....

(Perde açılır.)

(Perdenin ön tarafında, Zeki, elinde paketler eve dönmektedir. Sahnede orta halli bir evin içi görünür. Bir bacı kitap okumaktadır. Sahnenin başka bir kenarında, perdenin yanında, bir burjuva kızı pencereden dışarı bakmaktadır. Bu, apartmanın karşı dairesinde oturan albay kızıdır. Zeki'nin eve gelişini gözlemekte, bir yandan da kendi kendine heyacanlı heyacanlı, "Hadi seda! Göreyim seni... Biraz cesaret! Ayy... Acaba buraya baktı mı? Kendimi nasıl edipte göstersem?" diye söylenmektedir. Bu kız Zeki'ye uzaktan uzağa duyduğu ilgi yüzünden Zeki'nin kaldığı dairedeki zilin çalınış biçimine dikkat etmiş, bunun şifreli çalındığını görmüştür. Zeki, bacının kitap okuduğu dairenin kapısını yine aynı biçimde, iki uzun bir kısa çalar. Onlar bacıyla oturmuş konuşurken albayın kızı: "iki uzun, bir kısa çalacaksın, hadi cesaret" diye kendi kendini yüreklendirerek Zeki'lerin kapısını çalar. Zeki, yoldaşının geldiğini düşünerek kapıyı açar. Karşısında tanımadığı, süslü bir kız vardır. Kız kırıtarak "sizinle özel bir şey konuşabilirmiyim?" diye sorar. Zeki zaten şaşırmış ve kızmıştır. Kızı tersleyip, kapıyı kapatır. Kız fena halde bozulmuştur. "İyi, ben de bunun acısını çıkarmazsam bana da Seda demesinler" diye söylenerek geri gider.

Zeki ile bacı ise evde bu durumu tartışmaktadırlar. Kızın kapı zili parolasını nereden öğrenmiş olabileceğini düşünürler. Hele, kızın babasının Albay olduğunu öğrenince Zeki iyice kuşkulanır. En kısa sürede evi değiştirmeye karar verirler. Zeki, biraz kestirmek üzere uzanır. Birazdan kapı çalınır. Zeki silahına davranmaktayken, kapıyı kırıp içeri dalan polisler Zeki'yi vurur. Perde kapanır.)

VI.PERDE:

(Perde açılmadan önce, gür bir sesle söylenen "Diren Zeki ŞERİT Diren!" türküsü duyulur. Hemen peşinden perde açılır. Sahnede Zeki ve iki işkenceci vardır. Zeki askıdadır. İşkenceciler ona elektirik vermektedir. Hareketleri sessiz ve ağır çekimdir. Duyulan bir tek ses sahnede görünmeyen birinin söylediği şu türküdür;

Cellatlar, can isterler
Diren Zeki Şerit diren!
Susamışlar kan isterler
Diren Mehmet Zeki diren
Diren Zeki yoldaş diren!

İşkenceler, falakalar,
Tel örgüler, parmaklıklar
Yıldıramaz seni bunlar
Diren Mehmet Zeki diren,
Diren Zeki yoldaş diren!

Patron-ağa köpekleri
Katlettiler yoldaşları
Yiğit Zeki Şerit'leri
Diren Mehmet Zeki diren!
Diren Zeki yoldaş diren!

(Bu türkü söylenmekte iken, her kıta arasında çıkmalı, sonra tekrar girip yöntem değiştirmelidirler. Mesela, ilk kıtada, askıda elektirik verirken, çıkıp tekrar geriye döndüklerinde askıdan inip bu defa falakaya yatırmalı, ikinci kıtanın sonunda bırakıp çıkmalı, döndüklerinde, kaba dayak ile, yarasını kurcalayarak, göz kapaklarının üzerine sigara basarak işkenceyi sürdürmelidirler. Böylece Zeki'nin günler boyu işkencehanede kaldığı ve üzerinde çeşitli yöntemler denendiği anlatılmış olacaktır. Türkü bittiğinde ağır çekim davranışlar normal hıza dönmeli ve sessiz konuşanlar seslenmelidir.

İşkenceci— Konuş ulan! Biz bıktık, sen bıkmadın... Nedir bu lan? Geberip gideceksin elimizde.

Zeki— (Yerinde güçlükle doğrulup bağırır.) GERİLLALAR ÖLMEZ !!!

İşkenceci— Ölürmü ölmezmi şimdi görürsün sen küstah! (Böyle bağırarak azgınca Zeki'nin üzerine saldırır ve onu iyice hırpalarlar.)

İşkenceci— Sen geçen düşüşünde böyle değildin, orospu çocuğu! İlk günün sonunda bülbül gibi öttüydün, sana ne oldu böyle?

(Zeki , "Bana hakaret edemezsiniz" diye diklenir. "Edermiyiz, edemezmiyiz görürsün" diye Zeki'yi yine döverler")

İşkenceci—Ne ulan senin adın? (İşkenceci bu soruyu nefes nefese ve Zeki'yi tekmeleyerek sorar.)

(Zeki günlerdir verdiği cevabı tekrarlar: Selim Yalçın. Bu, Zeki'nin üzerinde çıkan sahte kimlikteki isimdir. İşkenceciler sinir ve acz içindedirler. İçeriye iteklenerek ve şaşkın bir durumda Zeki'nin babası girer. Üzerinde işçi tulumu vardır. İşinden alınıp, tartaklayarak getirmişlerdir. Zeki'yi görünce, "oğlum, oğlum" diye üzerine kapanır. Zeki tepki göstermez. İşkenceciler Zeki'nin göz bağını aralayıp babasını gösterirler. Zeki'ye "bu kim?" diye sorarlar. Zeki "tanımıyorum" der. Babası yavaş sesle "oğlum, seni ne hale, sokmuşlar, böyle" diye inlemektedir. Babaya "işte bak! Komünistler böyledir. Ana-baba, bacı, kardeş, hiç birini tanımaz. Bakta yetiştirdiğin piçle öğün!" diye hakaret ederler Baba o zaman dikleşir: "Ben oğlumla her zaman onur duydum" der. Bunun üzerine işkenceciler babanın üzerine atılırlar: "Vay namussuz, demek sen de...." diye onu tartaklarlar. O sıra da perde kapanır.)

VII. PERDE:

Perde açılmadan önce konuşmacı şu açıklamayı yapar:

K—Ve nihayet 24 Kasım'da Mehmet Zeki ŞERİT işkencede şehit edildi. O, İbrahim KAYPAKKAYA'nın Partimize miras bıraktığı Kızıl Direnme çizgisini sürdürdü. SER VERDİ, SIR VERMEDİ.

Hakim sınıflar O'nun ölüsünden bile korktular. Yoldaşlarının ve devrimcilerin O'na cenaze töreni yapmalarını engellemek için, cenazeyi sıkı güvenlik önlemleri altında mezara götürdüler. Cenazeye yalnızca ailesi katılabildi. Fakat, yoldaşları O'nu son yolculuğunda yalnız bırakmadılar. Zeki'nin üzerine ilk kürek toprak serpildiğinde, uzaktan bir kaç el silah sesi duyuldu. Yoldaşları Zeki'ye haykırıyordu adeta: "Rahat Uyu ZEKİ! Rahat Uyu Yiğit Yoldaş! Silahın Yerde Kalmayacak! Senin yerini alıyor, mücadeleni sürdürecek nice YOLDAŞ !"

(Bu konuşmadan sonra perde açılır. Bir tabut ve tabutun başında ana ile baba vardır. Ana diz çökmüş, dizlerini döverek ağlamaktadır. Baba biryandan gözlerindeki yaşları yavaşca kurulamakta, bir yandan tabutun üzerine kürekle toprak atmaktadır. Başlarında, küstah çehreli bir polis dikilir. Bütün hareketler, ağır çekim ve sessiz olmalıdır. Duyulan tek ses, görünmeyen bir yerdeki birinin gür sesle söylediği şu ağıttır:

Yıkılası, yıkılası, İstanbul!
Kaç yiğidin kanı aktı döşünde,
Muharrem, Hüseyin, Cemil.....
Az mıydı, Az mıydı, az mıydı ah.....
Aaaah, aaahh!
Zeki'yide aldın hemen peşinden...
İstanbul...

Faşist cellatlara haber salınmış!
Altıyol'da dört yanından sarılmış!
Duyun be kardaşlar duyun...
Yoldaşlar, yoldaşlar, yoldaşlar, ah....
Aaaah, aaahh!
Mehmet Zeki vuruşarak vurulmuş....
İstanbul....

(Tam burada, uzaktan bir kaç el silah sesi duyulur. Baba birden küreği atar. Ana ile babanın gözlerinde sevinç pırıltıları vardır. Şimdi baba, "Yoldaşları! O'nu uğurluyorlar...!" diye haykırır. Biraz önce küstah ve sevinçle dikilen polis, şimdi şaşkın ve ürkek, eli silahında etrafına bakınmaktadır. Perde kapanır. Perdenin arkasından hep birlikte söylenen şu marş duyulur.)

Ne ölümden korkar, ne işkenceden
İşçi Köylü Ordusunun Erleri
Ölümü gözüne alır önceden
İşçi Köylü Ordusunun Erleri
Halk uğruna kurban gider serleri

Korkusuzca çemberleri yararlar
Ağadan-patrondan hesap sorarlar.
İktidarı parça parça alırlar
İşçi Köylü Ordusunun Erleri
Halk uğruna kurban gider serleri

Türküleri eksik olmaz dilinden
Silahları asla düşmez elinden
Yürüyorlar İBRAHİM'in yolundan
İşçi Köylü Ordusunun Erleri
Halk uğruna kurban gider serleri.

—— SON ——

Syf: 2'den devamdır.

Sayı :610-7769

T.C.
Milli Eğitim Bakanlığı
T A R S U S
İlköğretim Müdürlüğü

T A R S U S
1.11.1982

..... İlkokulu Müdürlüğüne
Tarsus

Okulunuza bir adet ve bir adette muhtara olmak üzere iki adet Anayasa kitabı gönderilmiştir.

Muhtara kitabı imza karşılığı teslim edin.Okula ait olanında demirbaş defterine geçin.

Tüm öğretmenlerin ve köylülerin Anayasayı okumasını sağlanmasını ve gereğinin yapılmasını rica ederim.

Ahmet Turhan KOCAK
Müdür

NOT: Yukarıdaki belge, birinci sayfadaki Anayasa yazısında sözü edilen belgedir. Faşist Cunta'nın mahalli yömetimlere ve okullara zorla dayattığı Anayasayı kabul ettirme ve tanıtma çabalarının kanıtı olan bu belgeyi okuyucularımızın taktirine sunuyoruz.

Faşist Cuntanın Anayasasını Reddedelim !

Türkiye'de TKP/ML Merkez Komitesi imzası ile 28.10.1982 tarihinde yayınlanan aşağıdaki bildiri yurtdışına referandumdan sonra ulaşmıştır. "Faşist cuntanın anayasasını reddedelim" başlıklı bu bildiriyi İKK Sayı 45'in yurtdışındaki baskısına ek olarak yayınlıyoruz.

İki yıl önce bir 12 Eylül sabahı askeri darbeyle ülkemiz yönetimine çöreklenen ve o günden bu yana, 1961 anayasasının toplumumuzun bedenine bol geldiğinin, gerekli bütün daraltmaları yaparak, Türkiye toplumunun bedenine uygun bir anayasa hazırlayarak, bu anayasa temelinde bir "demokratik"(!) ve sivil yönetime geçileceğinin propagandasını yapan, Amerikancı faşist cunta halkımızı en sıkı bir cendere içine sokacağı baştan belli olan anayasasını büyük bir gürültü ile açıkladı. Açıklar açıklamaz da bir yandan iki yıldır zaten sımsıkı kilitlenmiş olduğu, halkın ve her türlü muhalefetin ağzına daha sıkı, daha ağır yeni bir takım kilitler vurup, diğer yandan da yurdun dört bir yanını deli danalar gibi dolaşarak Televizyon, Radyo ve basını baştan başa işgal ederek, anayasasına "evet" denilmesini isteyen ve tamamen iftira, demogoji, yalan, tehdit ve yıldırma ile dolu bir propaganda kampanyası yürütmeye başladı.

Şüphesizki, faşist cuntanın sözünü ettiği "beden", toplumumuzun bütünün "beden"i değildir. Hele hele halkımızın "beden"i hiç değildir. Onun sözünü ettiği beden genel olarak egemen sınıfların, özel olarak da büyük komprador ve toprak sahiplerinin, hatta bunların da kendilerinin temsil ettiği dar bir kliğinin bedenidir. Gerçekten 1961 anayasası, faşist cuntanın sözünü ettiği bu "beden" bir miktar boldu. Fakat, emekçi halkın "beden"ine kesinlikle ve büyük ölçüde dardı. Şimdi Amerikancı faşist cunta, 50 milyonluk halkı, bir avuç komprador grup ve toprak ağasından oluşan bir bedene hazırladığı cenderenin içine sokmak istiyor.

NATO'cu generaller çetesinin anayasası 12 Eylül 1980'den bu yana yürürlükte olan askeri faşist diktatörlük rejimini sivil elbisesiyle sürdürmeyi öngörmektedir.

Bu anayasa 12 Eylül 1980'den bu yana yürürlükte olan rejimde, faşist cuntanın beş elebaşlısına askeri üniformalarını çıkartıp, sivil elbise giydirmek ve askeri faşist diktatörlüğü güdümlü ve tamamen göstermelik, yetkileri bu günkü kukla danışma meclisinin yetkilerini aşmayan bir parlemento ile maskelemek dışında hiç bir değişiklik öngörmemektedir.

Cunta, bugünkü askeri faşist diktatörlüğü önümüzdeki dönemde sivil ve parlementer bir görünüm vermeye çalışıyor. Gerek faşist diktatörlüğün maskesi olarak, gerekse egemen sınıfların 12 Eylül sonrasında siyaset dışına itilmiş kliklerinin ve eskiye göre oldukça sınırlı da olsa siyaset yapabilecekleri bir alan olarak, parlemento açmaya zorunludur. Çünkü; faşist cuntanın örgütlü bir siyasi kitle desteği olmadığı gibi, dayandığı egemen sınıf tabanı da dardır. Gerçi o "can güvenliği" sağlama, "anarşiyi önleme", ekonomik bunalımın sıkıntılarından kurtarma vaadleriyle başlangıçta kitlelerin belli ölçüde desteğini sağlayabilmiştir. Fakat iki yıldır ücretleri, maaşları, taban fiatlarını kısıp, sömürüyü had safhaya çıkartarak, çalışanlara cehennem azabı çektirdiği "serbest piyasa ekonomisi" adı altında küçük ve orta boy işletmeleri iflasa sürüklediler. Tekel dışı burjuvaziyi ezerken, bin bir çeşit teşvik tedbirleri, kolaylık ve yardımlarla büyük holdinglerin, tekellerin servetlerine servet kattığı ve ülkemizin dört bir yanında karakollardan-cezaevlerine fabrikalardan- köylere kadar vahşi bir terör ve işkence kampanyası uyguladığı için, bugün artık, kitlelerin cuntaya karşı ilk dönemlerde beslediği umut ve iyimserlik duyguları ve bundan kaynaklanan destek de gitgide yok olmakta, bütün bunlar gitgide dalga dalga yayılan bir nefret, kin ve öfkeye düşmektedir. Bu nedenledir ki, faşist cuntanın arkasında, sadece örgütlü değil,örgütsüz ve dağınık biçimde de olsa, kalıcı bir kitle desteği de yoktur.

Öte yandan cunta, devlet iktidarını, diğer egemen sınıf klikleri ile bölüşmeyede yanaşmamaktadır. Cuntanın anayasasında Cumhurbaşkanına hükümet ve parlementodan çok yetki tanınmış olmasının, cuntanın elebaşısı Evren Cumhurbaşkanı kaldığı sürece, anayasada değişiklik yapılmasının olanaksız hale getirilmiş olmasının ve cuntanın kendi dışındaki kliklerin, partilerin kadrolarına siyaset yasağı konmasının nedenide işte budur. Devlet yönetimine tek başına egemen olmak isteyen cunta, halka karşı egemen sınıfların genel menfaatlerini savunmakla birlikte, ülke zenginliklerinin ve devlet olanaklarının yağmalanmasında da, önceliği ve aslan payını kendi kliğine vermektedir. Bu nedenledir ki, cunta egemen sınıfların diğer kesimlerinin de gittikçe artan ve sertleşen muhalefetiyle karşı karşıyadır.

Bütün bu nedenlerdendir ki onlar halk kitlelerinde faşist diktatörlüğe karşı biriken tepkileri "demokrasiye dönüş" masalları ile oyalamayı, parlemento ve seçim kalkanlarıyla göğüslemeyi ummaktadırlar. Ayrıca onlar, egemen sınıfların diğer kesimlerinin kendi güdüm ve denetiminde siyaset yapabilecekleri bir arena olarak da, güdümlü bir parlementoya ve seçim mekanizmasına ihtiyaç duymaktadırlar.

Şüphe yokki bu parlemento, bu anayasaya konmuş olan siyasi yasaklar ve sınırlamalarla ve bunlara uygun olarak hazırlanacak olan seçim ve siyasi partiler yasaları ile ancak ve ancak cuntanın istediği nitelikte kimselerin seçilip girebileceği; görev ve yetkileri sivilleşmiş cunta tarafından belirlenecek ve bu nedenlerle şimdiki kukla Danışma Meclisinin bir örneği olabilecek parlamentodur. Bu anayasaya göre devletin yönetimi, bugünkü cuntanın sivil elbise giyerek oluşturacağı cumhurbaşkanı ve Devlet Konseyinin elinde olacaktır. Parlemento, hükümetler ordu, partiler yargı organları üniversiteler, Televizyon ve Radyo, ayrıca tüm devlet bürokrasisi tıpkı bugün olduğu gibi, bugünkü adı Milli Güvenlik Konseyi olan Cumhurbaşkanı ile Devlet Konseyinin emir, denetim ve yönetimi altında olacaktır.

Bu anayasa, emekçi kitlelere hiç bir seviyede serbestçe, bağımsız örgütlenme özgürlüğü, hak arama ve düşünce özgürlüğü tanımamaktadır. İşçilerin, köylülerin, memurların, esnaf ve zanaatkarların, öğrencilerin, aydınların ve diğer halk sınıf ve tabakalarının, egemen sınıf partilerine oy vermek (!) dışında, dolaylı ve dolaysız, uzaktan veya yakından siyasetle ilgilenmelerini yasaklamaktadırlar.

Basın özgürlüğü, tek partili ve Menderes dönemine rahmet okutacak ölçüde yok edilmiştir. Basında, Cumhurbaşkanının ve onun emrindeki hükümetin, ordunun hoşuna gitmeyecek, bunlara ters gelecek en küçük bir haber, yorum ve eleştirinin yazılmasını yasaklama; gazete, dergi, kitap çıkarmak, tamamen Cumhurbaşkanı ve hükümetin atadığı valilerin iznine bırakılmıştır.

Bu anayasa, polis ve jandarmaya istediğini öldürmede ve işkence yapmada sınırsız yetki ve güvence vermektedir.

Kısacası, bu anayasa tek kelimeyle

azgın faşizmin anayasasıdır.

Halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini boğmak, engellemek ve kendi sömürü, zorbalık ve saltanat tahtını korumak, ayakta tutmak için genel olarak hakim sınıfların özel olarak da bugünkü cuntanın kanlı diktatörlüğü bu mücadeleyi durdurmaya, yok etmeye yetmedive yetmeyecektir.

Başta işçi sınıfımız olmak üzere bütün emekçi halkımızın içten içe gelişen kin ve nefretleri cuntaya bir şamar gibi indirecekleri günler uzak değildir. Bugünden bunu görmüş olan cunta elebaşısı Evren bütün saldırganlığıyla, küstahlığıyla bir o kadar da acizliğiyle zayıflığını açıkça göstermektedir.

Bu anayasaya, onun kitlelere dayatılmasına ve önümüzdeki yıllarda ülkemizin ve halkımızın hükmetmesini sağlaması çalışmasına karşı doğru devrimci tavır nedir?

Şüphe yokki; sınıf bilinçli Türkiye proleteryası, emekçi kitlelerden Amerikancı faşist cuntanın iki yıllık yönetim ve uygulamalarının yasa haline getirilmiş şekli olan bu anayasanın benimsenmesini, ona karşı meşrulaşmasını sağlayacak, ya da kolaylaştıracak bir tutum takınılmasını isteyemez.

Bugün bu anayasaya ve onun halka dayatılıp benimsetilmesi çabalarına karşı doğru devrimci tavır, emekçilerin demokrasiden, özgürlükten insan haklarından yana olan, zulüm ve zorbalığa karşı olan herkesin, referandum günü SANDIK BAŞINA GİDEREK CUNTAYA VE ANAYASASINA HAYIR oyunu kullanmalıdır.

Partimiz İKK 42. sayısında bu faşist anayasanın halk oyuna sunulmasında (referandumda) doğru devrimci tavrın referandumu boykot etmek olduğunu ve bu nedenle kitleleri oylama günü sandık başına gitmemeye çağırmıştı. Gerekçe olarak da; "anayasaya 'Hayır' demek cuntanın referandumunu meşrulaştırmak ve cuntanın aklanmasına hizmet etmektir. Oysa sonuç bellidir. Cunta 'Kırk satırı veya kırk katırı' seçmeyi önermektedir" gerekçeleriyle boykot taktiğini önermişti. Yine İKK'nın diğer özel sayılarında; "Anayasaya 'Hayır' demek yetmez, cuntanın bu anayasayı 'Demokrasicilik' oyunuyla sunduğu referandumunu da red etmek gerektiğini" belirtmişti.

Yukarıda boykot taktiğine gerekçe olarak getirilenler yanlıştır.

Referanduma katılıp "Anayasaya HAYIR" oyu kullanmanın anlamı ve kapsamı sadece mevcut anayasa ile sınırlı değildir. Çünkü bu anayasanın anlamı, özü iki yıllık askeri faşist diktatörlüğün bürüneceği sivil kılıklı faşist rejimdir. Bu nedenle, bu Anayasaya 'Hayır' demek, esas olarak onun sahibi olan cuntanın iki yıllık rejimine, bundan sonraki bürüneceği sivil rejime ve esas olarakta cuntaya HAYIR demektir.

Bizzat cunta bile bu anayasanın kendileri ve iki yıllık rejimleri ve uygulamaları demek olduğunu söylemektedir. Cuntanın ele başısı, anayasayı tanıtmak ve ona "Evet" denmesi için yaptığı propaganda konuşmalarında; "Bize güveniyorsanız "Evet" deyin, "iki yıllık yönetimimizi benimsiyorsanız bu anayasaya 'Evet' deyin, "Bu anayasanın kefili biziz" demektedir.

Bu anayasaya 'hayır' demek kitleler açısından gerçekte, özünde cuntaya ve rejimine 'Hayır' demektir. Bu da cuntanın uygulamalarından sadece biri olan referandumu meşrulaştırma anlamına gelmeyeceği açık bir gerçektir.

Bu anayasaya HAYIR oyu kullanmak, bugün cuntaya karşı olan en geniş kitle muhalefetini yaratmanın; cuntaya muhalif en geniş güçleri birleştirmenin tek yoludur.

Boykot taktiğinden en geniş kitle muhalefeti yaratmak *bugün* mümkün değildir.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER,
EMEKÇİ HALKIMIZ, YOLDAŞLAR;

Bizler Anayasaya boykot taktiğini öne sürerken subjektivizme ve doğmatizme düştük. Siyasi taktiklerin önemini yeterince kavrayamadık. Bunun içindir ki, derinlemesine bir tahlil yerine, yüzeysel davrandık. Subjektif davrandık, çünkü; sorunu kitleler açısından en geniş kitleleri birleştirme, kitlelerin cuntaya kin ve nefretlerini bugünlük ancak anayasaya "HAYIR" diyerek ifade edebileceklerini hesaplamak yerine, kendimizi kalıpçı ve mekanik anlayışlardan yeterince kurtulamadığımız için tahlilci bir yaklaşım gösteremedik.

Kitlelerin 12 Eylül sonrası ruh halini ve devrimcilereolan güvenlerinin sarsıldığını yeterince hesaplıyamadık.

Hakim sınfların belli kesimlerinin, revizyonist ve oportünistlerle bu anayasaya 'Hayır' demede farklı anlayışlara sahip olduğumuz, kendimizle onlar arasına bir sınır çekmek isteğinin de bunda etkisi oldu.

Bu kararın yanlışını mevcut gelişmelerden, cuntanın telaşı ve halkın eğilimlerinden daha iyi gördük. Bu gelişmelerden Anayasaya 'Hayır' demenin cuntaya 'Hayır' demek olduğunu kavradık.

Anayasanın oylanmasından kısa bir süre önce bu tavır değişikliğini kullananlar çıkabilir. Ancak doğru devrimci tavır; açık yüreklice hatamızı ortaya koymak, hatalardan ders çıkarmak, yeni kararımızı hayata uygulamak için var gücümüzle çalışmaktır.

—FAŞİST CUNTA VE ANAYASASINA HAYIR !

—KAHROLSUN FAŞİST CUNTA !

—YAŞASIN HALKIMIZIN HALK DEMOKRASİSİ VE BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ !

28.10.1982
TKP/ML
MERKEZ KOMİTESİ

BOZGUNLARIMIZ AZINLIĞIMIZIN KANITIDIR.

Haksızlığa karşı savaşanlar
Yaralı yüzlerini gösterdiklerinde,
Güvenlik içinde olanların
Büyük oluyor sabırsızlıkları
Neden yakınıyorsunuz? diye soruyorlar.
Haksızlığa karşı savaştınız!
Şimdi ona karşı yenildiniz!
Susun artık!
Savaşa girişen yenilmeyi bilmeli,
Kavga arayan tehlikeye atar kendini,
Şiddet kullanan,
Şiddeti suçlayamaz, diyorlar.
Ah, güven içinde olan dostlar!
Neden böyle düşmanca tavrınız?
Biz, haksızlığın düşmanlarını,
Düşman mı görüyorsunuz kendinize?
Haksızlığa karşı savaşanlar yenildiyse,
Haklı değildir haksızlık gene de!
Biz alçaklığa karşı savaşanların
Bozgunları
Azınlığımızın kanıtıdır.
Ve seyirci kalanlardan beklediğimiz,
En azından utanmalarıdır.

BERTOLT BRECHT

ERMENİ ÖRGÜTLERİ VE İSTEMLERİ ÜZERİNE

7 Ağustos'ta Ankara havaalanındaki saldırı dolayısıyla basın ve TRT'de tekrar ana konu olan ve en büyük faşistlerce demeçler verilen konuya, bu güne kadar devrimciler tarafından yeterince açıklık getirilmemiştir. Halk kesimleri içerisinde konuya farklı yaklaşımlar vardır. Bir kısım aldırmaz, bir kısım ise tepkiyle karşılamaktadır. Daha küçük bir kesim ise, özellikle yurt dışındaki bürokratlara yapılan saldırıları, devlete olan öfkeleri nedeniyle olumlu karşılamaktadır. Ancak sağlıklı bir sonuca varmak için her türlü ön yargıdan, şovenist duygulardan sıyrılarak, eylemi gerçekleştirenlerin amaçlarına, eylemlerinin gerçek sonuçlarına ve örgütlerin ilişkilerine bakmak gerekir.

Eylemlerin amacı şu şekilde özetlenebilir. "Kendilerinin olan ve zorla alınan topraklarının geri verilmesi, hükümetlerinin tanınması ve 1915'de başlayan soykırımın intikamının alınması..."

Örgütlenmelerinin ve eylemlerinin temelinde, bilindiği gibi; bağımsız bir devlet kurma istemleri vardır. Fakat bu onların 'yanılgılarının (!)'da temelini oluşturmaktadır. Bağımsız devlet kurma, kendisinden ayrılmaz bir şekilde ulus olarak tanınmayı da beraberinde getirmektedir. Hatta bunun bir sonucudur. Bu örgütlerin iddia ettikleri ulus, gerçek ve bilimsel ulus kavramı arasında dağlar kadar fark bulunmaktadır. Öncelikle, tüm ulusların ortak unsurları üzerinde durulmalıdır. Bunlar dil birliği, toprak birliği, iktisadi yaşam birliği ve tarih içerisinde oluşmuş ruhi şekillenme birliği (Kültür birliği)-dir, ki ancak bu unsurları taşıyanlar gerçekten ulus niteliğini taşırlar ve bağımsız devlet kurma hakları vardır. Bu ulusların (özü bağımsız devlet kurma hakkı olan) Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı'nın en kararlı savunucusu ve destekleyicisi her zaman komünistler olmuştur. Tam da bu nedenledir ki, Ermeni'lerin, gerçek ve bilimsel hak iddia ettikleri toprakların üzerinde (Doğu ve G.Doğu Anadolu'da) Kürtlerin dışında hiç bir ulusa hak tanımayız.

Yazıdan da kolayca anlaşılacağı gibi, Ermeni'ler için iddia edildiği şekilde toprak birliğinden söz etmeye olanak yoktur. Toprak birliğinin olmaması, bu unsurun ayrılmaz bir parçasını teşkil eden, iktisadi yaşam birliğini de yok etmektedir. Tarih yaprakları arasında ulusal bir nitelik taşımış olsalar bile, kendilerinin iddia ettikleri soy kırım ve zorla el koyarak topraklarından uzaklaştırmak, her şekli denenerek aralıksız sürdürülen asimilasyon.. Ermeni'ler arasında ulusal bağların kopmasına neden olmuştur. Sonuçta daha çok pazar birliği ile eş anlamlı kullanılan iktisadi yaşam birliği de kopmuştur. Ermeni'lerin kopan bu bağları, Filistin Ulusu gibi koruyamadıklarında gözler önündedir.

Sadece dil ve kültür birliğinin varlığı ise, ulus niteliğini taşımak için yeterli değildir. (Kültür birliğinden kesinlikle din birliği anlaşılmamalıdır. Bu tarih içerisinde gelişen ve iktisadi yaşamın şekillendirdiği ortak davranış ve duygu birliğini anlatmaktadır.)

Ulusal topluluklar içinde; komünistler, devlet kurma hakkı değil, bölgesel kültürel özerklik hakkı tanımaktadır. Bu açıdan, Türkiye'nin çok uluslu-karma bir devlet olduğu ve hakim ulus olan Türk'lerin nüfusunun yaklaşık % 43'ünü oluşturdukları bir gerçektir. "Misak-ı Milli" sınırları içerisinde Türk, Kurt Ulusları ve Arap, Çerkez, Ermeni vb. milli azınlıklar vardır. ancak hangi ulusa mensup olurlarsa, o ulusun ortak düşmanı faşist devlete karşı, tam hak eşitliği ve ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkınıda içeren, hertürlü ulusların ulusal ve sınıfsal baskıyı halk demokrasisiyle değiştirecek olan bir güç gerekir. Bu açıdan Ermeni örgütlerin eylemlerini doğru görme olanağı yoktur.

Devamı Syf. 13'de

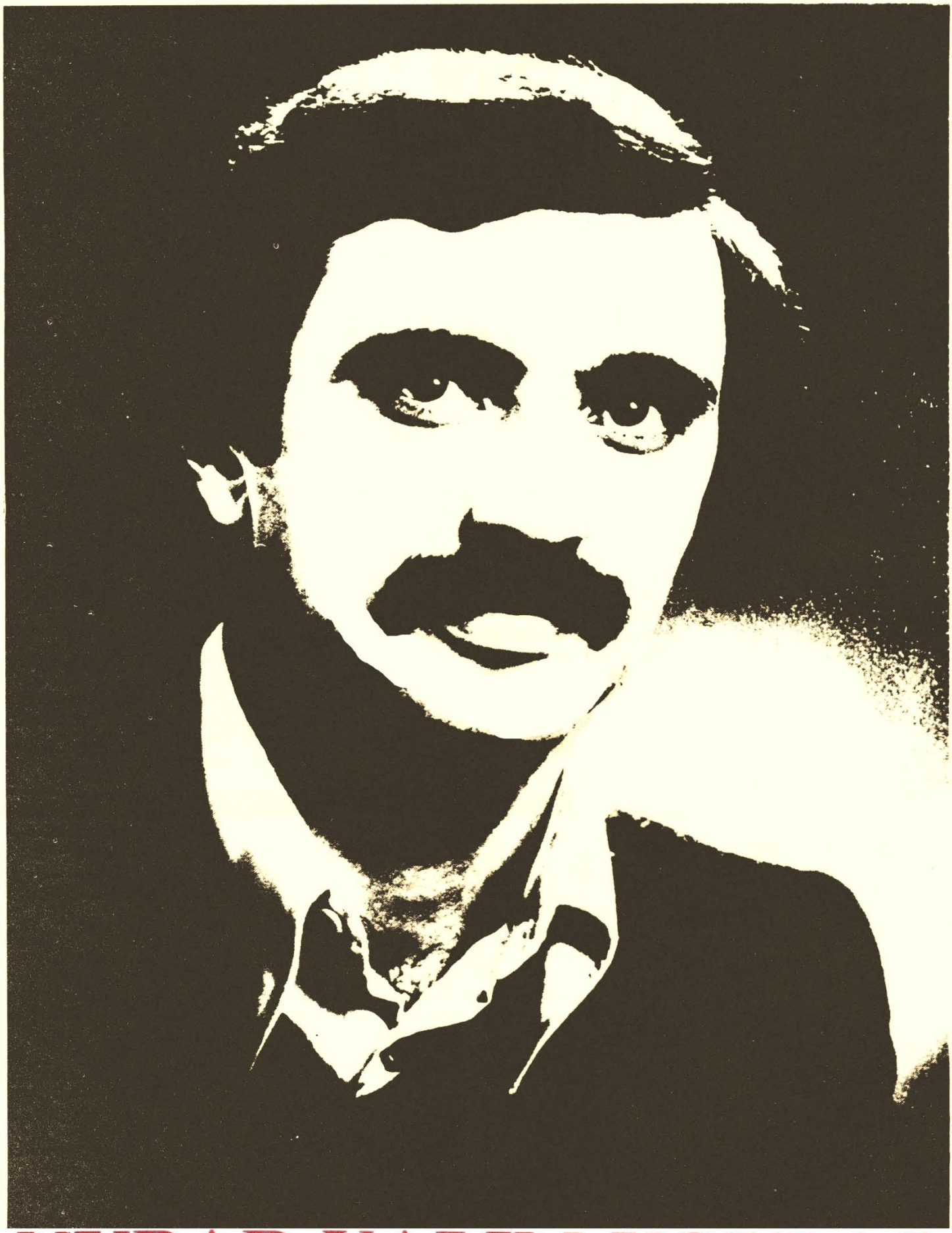

NUBAR YALIM YOLDAŞ, MÜCADELEMİZDE YAŞIYOR!